

ΑΤΙΚ

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 9ον ΑΡ. 797

ΑΘΗΝΑΙ- ΠΕΜΠΤΗ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1916

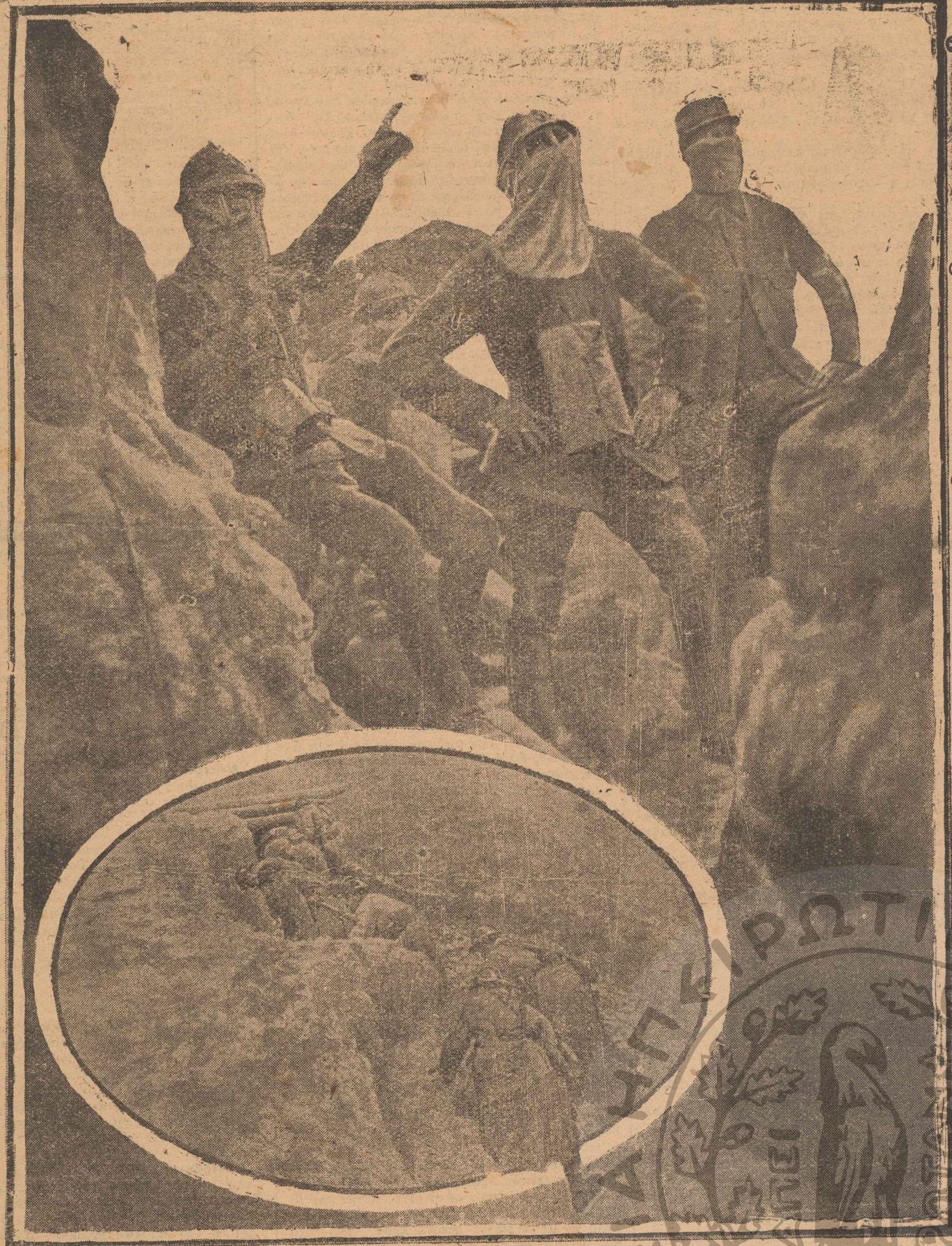
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 15 ΛΕΠΤΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΗΜΕΡΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡ. 51

ΥΠΟ ΤΑΣ ΑΣΦΥΞΙΟΓΟΝΟΥΣ ΟΒΙΔΑΣ

Εις τὸ ἐπάνω μέρος φαίνονται ἀξιωματικοὶ τοῦ Συμμαχικοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀντικοῦ μετώπου παρατηροῦντες ψυχραίμως τὰς ρικτομέλειας ἀγῶνέν των Γερμανικῆς ὁβίδας τὰς πλήρεις ἀσφυξιογόνων ἀερίων. Τὰς ὁβίδας αὐτὰς ἔδεσαν εἰς χρῆσιν οἱ Γερ-

μανοὶ τώρα τελευταίως. Ἄλλ' οἱ Σύμμαχοι δι' εἰδικῶν προσώπων προφυλάσσονται ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα των. — Εἰς τὸ κάτω μέρος φαίνονται στρατιῶται, οἱ ὅποιοι κάτω ἀπὸ τὰς ὁβίδας διέρχονται τὸ χαρακώματα βαδίζοντες πρὸς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός.

ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

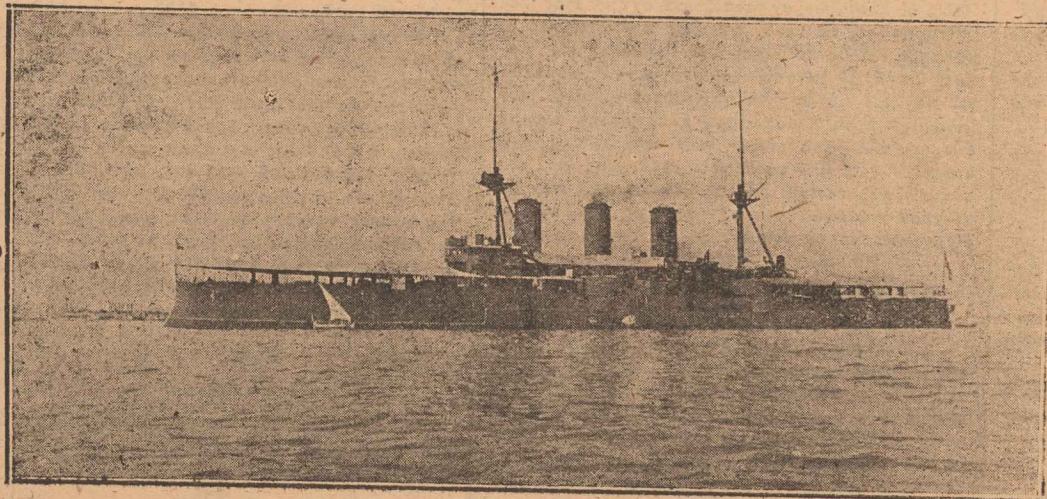
(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

T. I.

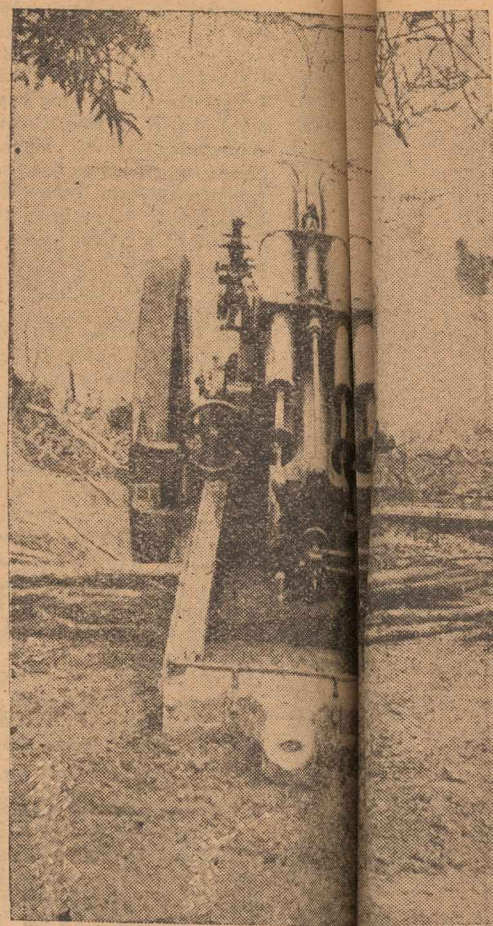
ου- Ἡ ἀληθὴς προσευχὴ οἰοῖται τὴν συναισθησὶν
εὐρίσκεται τις εἰς τὸν οὐρανόν. Γκα

Ο Γαλλικός στρατός εις τὰς πεδιάδας τοῦ Δυτικοῦ μετώπου. — Μία ὁμάς ἀπὸ τοὺς γενναίους Γάλλους στρατιώτας, τοὺς περιφήμους «Ποαλύ», φωτογραφηθεῖσα ἀπὸ Γάλλον ἀξιωματικόν.

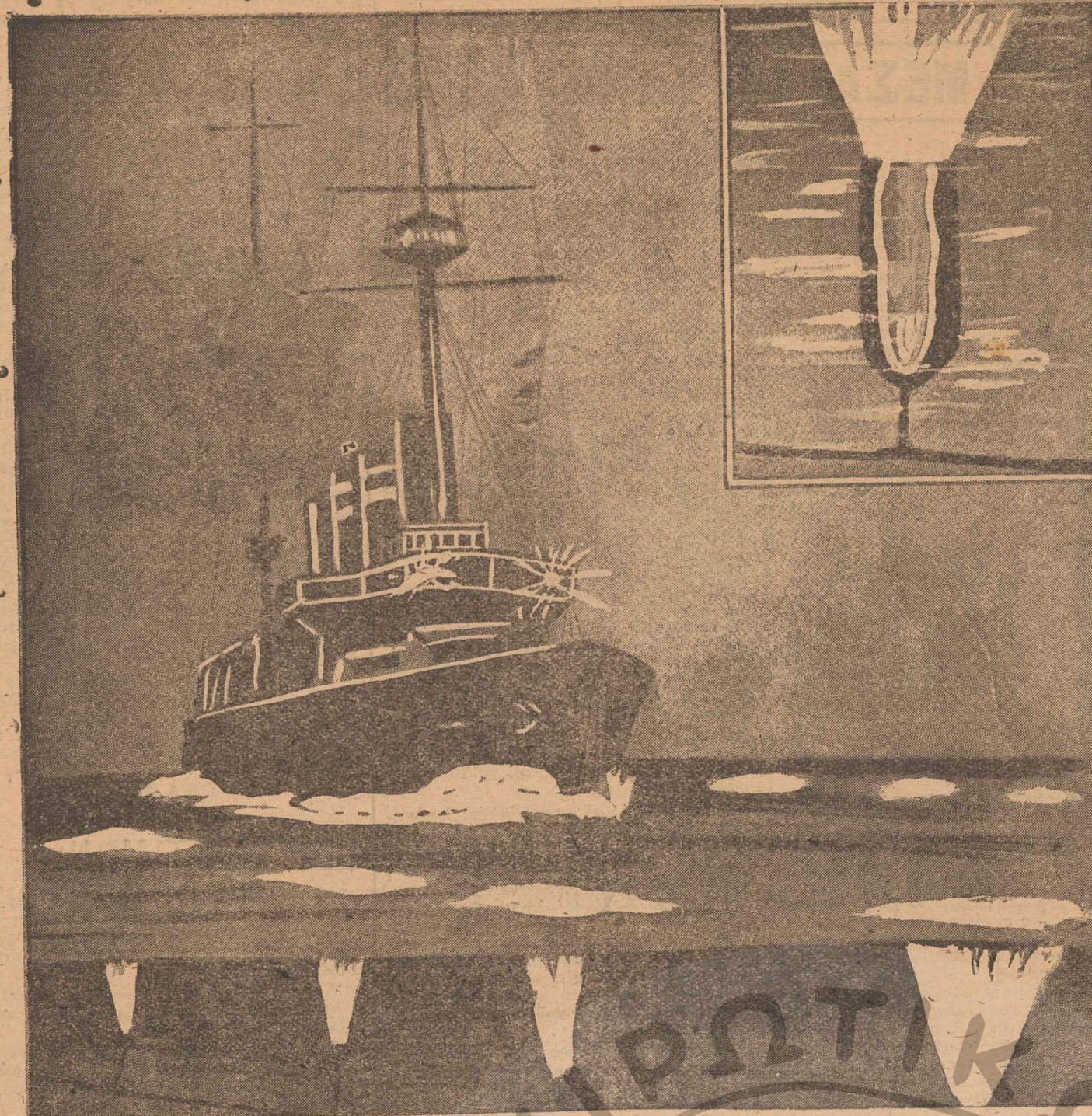
Ἀπὸ τὸν στόλον μας. — Τὸ θωρηκτὸν «Ἀβέρωφ».

Ἀγγλικὸν τηλεβόλον νεωτάτου ἡμετέρου βάλλον συγχρόνως διὰ δύο ὁδῶν.

Πῶς κατασκευάζονται αἱ βόμβαι ὑπὸ τῶν ἀναρχικῶν εἰς ὑπογίαια κρύπτας

Φωτεινοὶ ἡλεκτρικοὶ προβολεῖς τοποθετούμενοι ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, διὰ νὰ δεικνύουν εἰς τὰ πλοῖα πόθεν νὰ πλέουν ὥπως ἀποφεύγουν τὰς τορπίλλας

Ο Ῥώσος στρατηγὸς Γιόντζενις ἀρχηγὸς τοῦ Γεν. ἐπιτελείου τοῦ στρατοῦ τοῦ Καυκάσου

Τέσσαρα ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Γεν. ἐπιτελείου τοῦ στρατοῦ τοῦ Καυκάσου

ΟΤΑΝ Η ΧΗΜΕΑ ΘΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗΣΗ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

27

— Γιατί ή μικρούλα Μαριέττα έβλεπε

Όταν έπί τέλους ο Δημοσθένης εϋρέθηκε έξω στο δρόμο με την πολυτίμητη έκλεινη εϋφύρεση, την αληθινή δηλαδή συνταγή της κατασκευής χρυσού, ανέπνευσε βαθειά, οάν να είχε κοιμηθεί από μίαν φοβεράν εργασίαν.

— Τι έκαμα τώρα; έσκέφθη έπολέμησα γιά να άποκτήσω αυτό το παληόχαρτο! Έκοπίασα τόσον πολύ διά να φέρω ασφαλώς την δυστυχίαν επάνω μου και πάγω εις την 'Αλκήν. Τι έβον που έφάνηκα!

Πράγματι, ο δυστυχισμένος Δημοσθένης ελχεν εργασιή άκοινοϋν τυφλός το ένστικτον της ψυχής του. Χωρίς να σκεφθή τίποτε άλλο έπληξε ένα άμαξι και έτρεξεν εις το σπίτι της 'Αλκής. Είχε κάποιον έλπίδα, πως μαζί με την 'Αλκήν θα ήτο δυνατόν να συλλογισθί κολλητάρα περί της τύχης του παληόχαρτου εκίνου και περί του μέλλοντός του. Μία στιγμή του πάρεσε ή ιδέα να ξεσχίση την συνταγήν, να την κόμη κομματάκια και να την πετάξη στο δρόμο· πάλιν όμως μετενόησε.

— Μπορούσα, έσκέπτετο πάλιν μέσα στο άμαξι, να μη φανερώσω στον Γκερούλ αυτόν, ότι άγρόδια πόδες κακοτύχης ήτο; Τότε θα έπρόδιδα τον Έσπερον. Μά τώρα κι' αύτός ο Έσπερος εις την κατάστασιν που εύρίσκειται, έτοι οάν νεκρός—ζωντανός, τι θα του χρησιμεύσθ ή έφευρεσις αυτή; 'Επί τέλους είμαι έλεύθερος άκόμη να μάωμ ότι μ' άρέσει! 'Η συνταγή εινε έδω...α...στην τσάναν μου· έχω άκόμη καιρόν!...

Οι δρόμοι διά των οποίων διήρχετο το άμαξι του Δημοσθένη, ελχον μεγάλην κίνησιν. Κατά διαστήματα περίπολοι διωταυρόντων με έρ' δαύτω λόγην· όλοι οι διαβόητοι έφαινον πολύ παραγμένοι. 'Όπου ύπρχον παντοπώλες ή όροτοπωλεία ήσαν τοποθετημένοι χωροφυλάκες όπλισμένοι, εις δε τάς γωνίας των δρόμων ήτο στρατοπεδευμένοι Ιππικόν όπου ήσαν δημόσια κτίρια, σχολεία, δημόσια καταστήματα έστρατιωνίζον πολυάριθμοι πεζικόν εν άρπυρακή.

Η Κυβέρνησις πληροφορηθείσα πως ή δημοσυνείδητα εις τας έφημερίδας συνταγή του Έσπερου ήτο γενομένη, ελχεν αναλάβει κάτοιο ύπόρρον, άν και κατά βήθος έπεριμενε πως θα έφαινερόντο από μία στιγμή στην Άλκή, ή αληθινή συνταγή. Είχε προκηρύξει διά δημοσίαν άκοινοϋνέντων, να μη φοβήται τίποτε ο λαός, και διει ήδύνατο πως τις να φυλάττη τον χρυσόν του, διότι ή Κυβέρνησις ή ο πρόθυμος να τον άνταλλάξη με την σμηνεινών του άξίαν, και τέλος διει έδόθησαν οι άναγκαίαι διαταγαί να δέχονται όλοι οι έμποροι άνεχομένως τον χρυσόν με την παρακινήτην του άξίου.

Είνε άλήθεια ότι ή κυβερνητική έκείνη πρόνοια έλε καθήκονας άρετάς τον λαόν, και οι έφημερίδες όλοι προσεπάθον να καταπαύουν τον έξημενέα πνεύματα, άνογραφουσι πως ή διαγοητική κατάστασις του έφευρέτου Έσπερου ήτο δυστυχώς τοιαύτη ώστε να μη του εινε πλέον δυνατόν να αναλύβη την έφευρεσην της πολυτίμου άνακαλύψεως του. Έδημοσίονον δε και πιστοποιητικά των λατρώων περί της ύγείας του Έσπερου.

Ο Δημοσθένης διήλθε την πλατείαν του 'Αγίου Γερμανού, διέσχισε την ζώνην του χωροφυλάκων ή οποία μέρα και νύχτα εφρουρεί την οίκλιαν του Έσπερου και μετ' άλλων εϋρέθη πρό της 'Αλκής του.

Η 'Αλκή έδωκε ένα ζεστόν εις τον πατέρα της, ο οποίος εκάθητο στην πολυθρόναν του εϋχαριστημένος να βλέπει και ν' άκούη ή; φωνές μιάς πενταετοής μόλις παιδίσκης, κορης του θυρωρού.

Αφ'ησαν τον γέρον Έσπερον με το κοριτσάκι, και ο Δημοσθένης μόλις τώρα με την 'Αλκήν, της διηγήθη τα διατρέξαντα με τον Γκερούλ, και της έδειξε την συνταγήν της έφευρέσεως, ή οποία είχ' ήδη έπλοκάμει, κατέστρεψε πάσαν έλπίδα του.

Η 'Αλκή ήρχισεν να κλαίη με λυγρού, οάν να της συνέβη κάποιον δυστύχημα. 'Ο δε Δημοσθένης γοιτασιμένος μπροστά της, προσοπαθούσε να την παρηγορή.

— Άκούσε με, 'Αλκή μου, της έλεγε: Καγεις δεν γνωρίζεις τι είπα και τι έκαμα έγω

με τον διαβολάνθρωπον έκείνον. 'Όταν ο ψευτο Φάμπου αυτός εινεν έδω, μόνον έγω και συ τον είχαμεν ιδή. 'Από μ'α: εξαργάται να μη φανερώσωμεν τίποτε. 'Εκείνος βέβαια δεν μπορεί να μιλήσθ!

— Μά αυτή ή συνταγή, είπεν ή 'Αλκή, άγνίκε εις τον πατέρα! Γι' αυτήν έχασε την ζωήν του! Είπε το μυστικόν του! Μπορώ να μη του τη δώσω;

— Έτσι άρρωστος που εινε, 'Αλκή, τι θα του χρησιμεύσθ;

— Αυτό δεν μ' άγνισφέρει! Του άγνίκε, δεν έχω δικαίωμα να την καταστρέψω έγω!... Θα ήτο φοικτόν!...

Ο Δημοσθένης άπέμεινε, ή 'Αλκή ήτο άκλόνητος. Κατά βάθος της έδινε δικαίον, διότι ένθυμείτο και τα λόγια που ελχεν ειπή εις τον Γκερούλ: «Όταν θα πάρω την συνταγήν θα την δώσω εις τον Έσπερον, εις τον όποιον και άνήκει». Είχεν άφήσει επάνω στο τραπέζι την καταρμένην έκλεινη συνταγήν, και την έβλεπε με άπελπισίαν.

Την στιγμήν έκείνην ήκούσθη ο γέρον Έσπερος φωνάζον:

— 'Αλκή!... 'Αλκή!...

Η 'Αλκή έτρεξε να βοηθήσθ τον πατέρα της, ο οποίος συχνά-συχνά κατελαμβάνετο από λαμποδιάσις. Γι' βοηθήσθ του Δημοσθένη έβρεξε με άρρωστικόν έίδι το μέτωπον του άσθενούς και τον έτοποθέτησε πάλιν εις το κρεβάτι.

Το κοριτσάκι της θυρωρού φοβηθέν από της φωνές έτρεξε εις το άλλο δωμάτιον όπου ήσαν πριν ο Δημοσθένης με την 'Αλκήν.

Εϋχαριστώ παιδί μου! έγνώρισε και είπε εις την 'Αλκήν ο πατέρας της, χαϊδεύον συγχρόνως το χέρι της.

Η μικρούλα Μαριέττα, από το διπλόνό δωμάτιον ήρχισε να κλαίη και να φωνάζη δυνατά.

— Μά τι έχει πάλιν αυτό το παληόχαρτο; είπεν ο Δημοσθένης και έτρεξε να δή.

— Βάψα το χεράκι μου! έφώναζεν ή μικρή.

Πραγματικόν, κρατούσε άκόμη στα μικρά χεράκια της ένα κομμάτι χρυσι κοκαμμένο.

Ο Δημοσθένης της το άρπαξε και έδιάβασε όσα έφαινον πλέον γραμμένα: «...αγή τεχνητό χρυσόν».

Από την συνταγήν της μεγάλης έκείνης έφευρέσεως, διά την όποιαν τόσα ελχον γίνεαι, δεν έμεινε παρά έκείναι α! λέξεις! Η μικρή Μαριέττα την ήθελε επάνω στο τραπέζι, την έπληξε και την έβραλε στη φλόγα του οινόπνεύματος, που έτοιμάζεν ή 'Αλκή το τοσί τους!

— Μετά δέκα έτη

Παρήλθον έκτοτε δέκα έτη. 'Ο Δημοσθένης και ή 'Αλκή μέσα σ' ένα ώρατο έξοχικό σπίτι των 'Αθηνών ύφον ευτυχισμένοι και όλοι τους έχον παράδειγμα του πεύ ευτυχισμένου άνδρα. Δεν εινε πλούσιοι, ζούν από τα κέρδη του δικηγορικού επαγγέλματος του Δημοσθένη. Καμία φορά μάλιστα, τώρα που άκέντησαν μάλιστα και το τριτό παιδάκι, έχον μεγάλας οικονομικές στενοχωρίας. Αυτό όμως τους κάμνε να γελούν, οταν ένθυμούνται πως τους είρωσις ή τύχη! Νά έχον στα χέρια τους έκτομύρια εκατομμύρια, και τώρα να στενοχωρούνται.

Αλλά εινε ευτυχεις, όσον μπορεί να εινε ευτυχισμένο ένα άνδρύνον σ' αυτόν των κόπων!

Ο μέγας έφευρέτης άπέθανεν εν 'Αθήναις δύο έτη μετά τον γάμον του, μέσα σ'α χείρα του, με την παρηγορίαν έκείνην που πεθαίνει ένας καλός γονεύς, όταν έχεις πως έκαμα το πόν άν ή άνεστρέψη καλώς τα παιδιά του και είδε τους κόπους του άνταμιβόμενου. Πήν άποθάνει ο Έσπερος δεν ένθυμείτο πλέον το ένδοξον παρελθόν του, τα μεγάλα του όνειρα, τα τραγικά γεγογότα της ζωής του. Έν τούτοις, εάν ήμουν έξωφανα ένα χρυσόν νόμισμα να πέτρη στο τραπέζι ή στο πάτωμα, ο μεταλλικός του ήχος του έκοιμει ν' άνασπδή, εάν να ένθυμείτο κάτι τι.

Έφαινετο τότε χαρομένο με ένα χαμόγελο στο στόμα του. Το βλέμμα του τότε ακινοβολούσε και ένθυμείτο με τα σφιγμένα δόντια του δύο λέξεις:

— Άκούσε με, 'Αλκή μου, της έλεγε: Καγεις δεν γνωρίζεις τι είπα και τι έκαμα έγω

— Χρυσάφι!... Χρυσάφι!...
— Όταν άπέθνηκεν έκτότε με τρυφερότητα την 'Αλκήν, και ή τελευταία του λέξις ήτο:
— Σ' εϋχαριστώ παιδί μου!

Ο περιώνυμος Γκερούλ, καταδικασθείς εις δεικαίνε ενόν καταναγκαστικά έργα, άλλ' άποφυλακισθείς δυνάμει χάριτος, πρό της έμπνοής της είρωτής του, έτυχε να συναντηθί κάποιον εν Παρισίους με τον Δημοσθένην Λεσκύρην, ο οποίος μετά τον θάνατον του πενθερού του έταξείδενος πάλιν εις Παρισίους, χάριν ύποθέσεών του. 'Ο δυστυχής Γκερούλ στενοχωρούμενος από μεγάλην πείναν, έτόλμωσε να ζητήσθ έλεημοσύνην από τον Δημοσθένην. Όταν δε Δημοσθένης του έδωσε μόνον δραχμές τινάς δικαιολογούμενος ότι δεν είχε περισσότερα, ο Γκερούλ του είπεν έκπληκτος:

— Μά πως δεν είσαι λοιπόν έκτομύριος; ή συνταγή του χρυσού;
— Έκάμκε, φίλε μου.
— Ω τι δυστυχία!

— Καθόλου. Δεν εινε δυστυχία γιά μένα. Άπεναντίας, επειδή ή συνταγή έκείνη έχάθη ήτο εϋω την ευτυχία μου.

Και πράγματι, δι' αυτόν άκριβώς τον λόγον ή 'Αλκή έζήτησε να ιδή την Μαριέτταν, ή οποία τώρα είχε γίνεαι μία από τας θοαιότερας Γαλλίδας, διά να την εϋχαριστήσθ μία φορά άκόμη με διαφόρους περιποιήσεις και δώρα.

— Ποτέ δεν θα μάθης ώρατα μου Μαριέττα, της είπεν ή 'Αλκή, τι σου όφειλω έγω! Είς έμένα όφείλετε σεις; ήρώτησεν έκπληκτως ή Μαριέττα. Άπεναντίας έγω ύπέθετα ότι έκείνο που σάς έκαμα σάς έστέρησε πλούτον τόσον χρησίμου εις την σημερινήν μας έποχην!

— Ω! Μαριεττοίλα μου! της είπεν ή 'Αλκή. Άν με έκαμσε να μην κερδίσω όλο τον χρυσόν του κόσμου, με έκαμσε όμως να κερδίσω την άγάπην του Δημοσθένη μου. Έ τοιο πράγμα δεν άνταλλάσσεται, Μαριέττα με κανένα χρυσάφι!...

— Άνς Πάνν •

ΤΕΛΟΣ

ΕΝΑ ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΠΕΡΣΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Κατά τους παρόντας χρόνους πολλήν φήμην έχον όσον άφορά την Περσίαν, το τουμπέκι και οι τίπητες.

Αλλά φαίνεται ότι υπάρχουν και πολλά άλλα Περσικά πράγματα, άξια προσοχής και ένδιαφέροντος.

Κατ' αυτόν τον τρόπον, άν δοθί προσοχή και εις την Περσικήν φιλοσοφίαν, δεν εύρίσκονται μόνον όρατα αληθινά έργα λυρικής ποιήσεως, που Σααή πρό πάντων με το 'Γιολυσιστάν' του 'Ροδώνα, άλλα και άλλα πράγματα.

Άλλος Πέρσης συγγραφέας, αίφνης ο Φιρδοσι πολύ μάλιστα φημισμένος διά φιλολογικην άξίαν, είχε τόσον άνατολικήν την γαντασίαν, ώστε εις ένα των συγγραμμάτων του γράφει σωστό παραμύθι διά την έναντιον τη: 'Ελλάδος έστρατεύσας των Περσών κατά την έποχην των λεγομένων Μηδικών ή Περσικών πολέμων.

Με πλούτον φαντασίαν έζοχον, πατριωτικήν ψευδολογίαν όμοιαν και άφέλειαν, γράφον ο Φιρδοσι πληροφορεί τους συμπατριώτας του ότι οι ένδοθοι ήμουν προπάτορες, εις χρόνους πολύ μακρύνους έξεστράτευσαν και έκυρηνσαν την 'Ελλάδα. Άλλ' ένικήθησαν εις την εν Σαλαμίνι ναυμαχίαν εξ άφορηής της προδοσίας των συμμάχων των Φοινίκων και άπεχώρησαν εκ της άγρόνυ έκείνης χώρας!

Άν έγραφε τα άστεία αυτά κανείς της έποχής των Περσικών πολέμων και τα έδιόβαζαν οι Φοινίκες, ούτοι θα ένοκινίζαν βέβαια από θυμόν τόσον, ώστε α! μορφαί των να φαίνονται δι' έβάφην και αταί με την περιφρονην πορφυράν, με την όποιαν οι Φοινίκες έχρωμάτιζαν τα ένδύματά των και άλλα είδη.

— Άντε...ούδεν καινόν υπό τον ήλιον.

Είς τας έκστρατείας, όπως και εις τον ελγηνικόν βίον, ο μαχητής πρέπει να άνεργή πάντοτε υπό το πνεύμα ότι προχωρεί ότι σθεν βεβαίως νίκης, την όποιαν θα συλλάβη ταχέως α! αναλόγως της πολεμικής του δράσεως.

Στρατάρχης 'Ορίμα

Είς τας έκστρατείας, όπως και εις τον ελγηνικόν βίον, ο μαχητής πρέπει να άνεργή πάντοτε υπό το πνεύμα ότι προχωρεί ότι σθεν βεβαίως νίκης, την όποιαν θα συλλάβη ταχέως α! αναλόγως της πολεμικής του δράσεως.

Στρατάρχης 'Ορίμα

Είς τας έκστρατείας, όπως και εις τον ελγηνικόν βίον, ο μαχητής πρέπει να άνεργή πάντοτε υπό το πνεύμα ότι προχωρεί ότι σθεν βεβαίως νίκης, την όποιαν θα συλλάβη ταχέως α! αναλόγως της πολεμικής του δράσεως.

Στρατάρχης 'Ορίμα

Είς τας έκστρατείας, όπως και εις τον ελγηνικόν βίον, ο μαχητής πρέπει να άνεργή πάντοτε υπό το πνεύμα ότι προχωρεί ότι σθεν βεβαίως νίκης, την όποιαν θα συλλάβη ταχέως α! αναλόγως της πολεμικής του δράσεως.

Στρατάρχης 'Ορίμα

Είς τας έκστρατείας, όπως και εις τον ελγηνικόν βίον, ο μαχητής πρέπει να άνεργή πάντοτε υπό το πνεύμα ότι προχωρεί ότι σθεν βεβαίως νίκης, την όποιαν θα συλλάβη ταχέως α! αναλόγως της πολεμικής του δράσεως.

Στρατάρχης 'Ορίμα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗΝ ΖΩΗΝ
ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΥΡΙΑ Κ. Τ. Α.

Δεν εινε πολλές μέρες που σ' ένα καφενετο καθισμα ένα βράδυ εφύλλισα της έφημερίδας έτοι γιά να σκοτώσω μερικά ώρες που δεν είχα τί να κάνω. Το μάτι μου έπεσε τοιαύτως επ'αυτήν γιά μία στιγμή με μία είδοποιήσι ή οποία καθίστα γνυστέν εις το κοινόν ότι ή Διευθυνσις ενός κινηματογράφου εζήτηε κούριαν άγγράμματον, γνωρίζουσιν καλώς την 'Ελληνικήν και την Γαλλικήν διά μεταφράσεις κινηματογραφικών ταινιών.

Νά μία δουλειά, διαλογισθην αίφνης. 'Εάν ή λέξις κούρια ετάθη εις την είδοποίησιν παρά της εν λόγω Διευθύνσεως όπως τυχαίως και άνευ σκεψής; ύπερβουλας, και εάν το άρσενικόν μου γένος οδδώς παρεβάλλει προσκόμματα εις την παραγωγικήν της εργασίας, — να μία δουλειά άκέραιη, ήτις περνάει από το χέρι μου, άφω κατορθώνω να έγω και ώρες γιά σκότωμα στο καφενείο, όπως είπα πάρα πάνω.

Και άμ' έπεσε άμ' έργον. Την άλλην ήμέραν έσκαβόμκα και έπηγα να έποδάλω προς την Διευθυνσιν του κινηματογράφου τα σέδη μου μετά της παρακλήσεως όπως εζήτη ήτις προσέφερε και τας ύπερβουλας μου. 'Η αλήθεια εινε ότι ή Διεύθυνσις Διευθύνσεως με έβλεπε ευγενέστατα και με έλαος της τύπος της καλής συμπεριφοράς.

Έζήτησα τον λόγον της έπισκέψεώς μου, ότι γνωρίζω την Γαλλικήν και ότι δύναμαι κάλλιστα να μεταφράζω της ταινίας, σφιγγορρίζον διά τον πλόν μου μεταδόν των χειρών μου ως άλλος μακαρίτης Μάξ Άντερς εν άμνηστία εδριάζοντος, έπεριμένα την άπάντησιν του νεαρού Διευθυντού.

Και ή άπάντησις έπέπεσε κατά της κεφαλής μου κεραυνόεσσα.

— Μά φαίνεται κύριε πως δεν θα έπροέζετε καλά... διότι άλλως θα έδελπαστε ότι... Συγγνώμην, αλλά εϋρετε, ένόμισα ότι τοϋτο δεν έμποδίζει από το να... Έμποδίζει πολύ, κύριε, και είναι άγράφωμ ότι ζητούμεν κυρίαν, θα πη πως είχαμε κάμει προηγουμένως τον λογαριασμόν μας.

— Δεν άντιλέγω... αλλά εϋρετε ήμην τελευταίως έπιστάτης καλ... Έπιστάτης είπατε; Άκριβώς λοιπόν αυτό εινε ο λόγος που ζητούμε να έπιστρατεύσωμεν ήμεις κυρίαν έδω 'Η εργασία πρέπει να γίνεαι τακτικά έδω και άνευ διακοπής... Ένδε αϊφνης άντεν μπορεί να μάς άφήστε στη μέση... Άντε...

Περιεργατή διήρξεν ή έμφάνισις ενός Βερσάλιου, όπως έφθασεν εις Παρισίους βαδίζον έπι... των χειρών. Το μόνον πράγμα που τον έθυσόλευε, κατά τα λεγόμενα του, ήτο που δεν μπορούσε να στρίψη τοιαύτα!

Τινάς έφθανον εις την έκδοσιν περιπατώντες έπι των... γονάτων και άλλοι έποντες.

Μερικοί έσκαβον έπι μονοτρέχον ποδηλάτου, έτεροι έπι ιστιοφόρου ποδηλάτου ή έπι ιστιοφόρου με τροχούς.

Κάποιος μετάθη έλόγιμος, ντυμένος με έφημερίδας, Άλλοι ήλθον με τροχόσπιντα και άλλοι βαδίζοντες άνάποδα (όπισθοφρονέοντες) Πολύς τις έξεκίνησεν έπι έλκυθρου και εις άκροστάτης ιστιοφόρου έπι όγκωδους σφαιρας, ήν έκινει διά των ποδών του. Άλλοι τινες κατέχει έκείνος, όπως έφθασαν εις την Γαλλικήν πρωτεύουσιν κρατών εν ισσορήσει έπι της ραβδού του λεπτοτάτην αιθράν ράβδον.

Καλέμει

Π. Ζ. Βρυγιάζόπουλος

Μ' ΕΝΑ ΣΟΥ ΦΙΛΙ

Όταν σέ βλέπω χάνομαι μεθ' ή τρικλήν, έσποινα λες σάν παιδί άμάχητο, κρασι δάκρυς έμω... κι' έντας σταθές άγνάντια μου τα χάνω πλειό έλότελα και κλαίω τη κατανύτα μου

Άγνή έρω ή καρδούλα μου γιάτι ποταί και θαλασσα και έρω ποτέ βότανο του γατρεμοβής κρύεται το βλέπω, μένει άδελνέτο!...

Άν σμιξής μ' ένα σου φίλι, τα χείλι σου σέ (χέλι μου σάν του τσαγάρου τον καρπό θα σνορησθ ή δελτία μου!...

και σ' άπειρο έξόρστο: θερμής άγάπης κι' άφτασης, θα ήχουσε άχόρητοι! Άθήναι

Σπύρος Δημητρεσκόπουλος (ήθοποιός)

Βαδίζω και ο άνθρωπος αυτός έχει δικαίον να προτιμή εις τας εργασίας του το ήθλι το άρρενες γένους. Άφω άπάρχουν πατέρες, μητέρες, αδελφοί, ούζογιοι, οι όποιοι έπιδρύνουν την από το όλου απομακρυνών της κόρης, της αδελφής ή της ούζογιοι, τας όποιας εις άλλα χέρια γνωρίζωμε «τα οικιακά επαγγέλματα» κατά την συμβολαιογραφικήν έκφρασιν και άφω και ή Πολιτεία ύποστηρίζει την εκ της οικογενείας απομακρυνών του ήθλους, πως τότε να υπάρξη οικογένεια; Ματαίως λοιπόν το φυσικόν ένδοξον διδάσκει ότι φυσικός ο άνήρ εινε τελειότερος της γυναίκης, καθ' όσον ο μέν εινε άκατάβλητος πρό των κινδύνων και των προσκομιών, ή δε όπισθοχωρεί πρό αυτών; Ματαίως λοιπόν διδάσκει τοϋτο ότι ο κύριος έρπτης του πολιτισμού και της προόδου της άνθρώπιντης ύπηρεσεν ο άνήρ; Δεν γνωρίζουν λοιπόν οι κ. κ. γονείς ή ούζογιοί ότι διά της καταργήσεως της οικογενείας παραμεινεται ή άντροπή των τέκνων ήτις τοιαύτην έχει έπίδρασιν έπι της διαμορφώσεως του χαρακτή-

ρος; Άλλά πού να τα γνωρίζουν αυτά; 'Ο πολιτισμός βλέπει άνεπαιστος και έδω. Καί έτοι δάν θ' άργήσωμεν, καθώς επιτυχέστατα έγραφε προηδές κάποιος χρονόγράφος, έμεις μάν να φορδίσουμε σκουφίτσες και φουστάνια, το δε όρατον φύλον βελόδα και ψηλό καπέλλο.

Μήπως πάλιν ή δουλειά δεν γίνεαι; 'Εκείνο δε το όποιον θα κατορθώσθ κατ' αυτόν τον τρόπον ή Πολιτεία εινε ότι γρήγορα θα ιδή τους περισσοτέρους άρσενικούς άλλους λοποπόδας και άλλους κακούργους και πάσι λέοντας.

Όσον άφορά τον Διεύθυντήν του κινηματογραφικού θεάτρου, αυτός στοιχηματίζω ότι την δουλειά του θα την κάνει μία χαρά και με κυρία, την όποιαν βαδίζω θα διαλέξθ εκ του σωρού των κυριών, των όποιων τη φάτσα θα έχη προηγουμένως φωτογραφησθ εις τον σκοτεινόν θαλάμιον του έγκαμένου του, και ήτις κυρία θα εινε βέβαιος πως έχει τα προσόντα.

Έπειτα πως να μην έχη δικήν ο μακαρίτης έκείνος Παρισίνος Άστυνομικός Διευθυντής που ό,τι και άν συνέβαινε 'Ζητήσατε την γυναίκα! άφώνιζε προς τα έργατά του;...

Εδάρτελος 'Ηλίδης

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

Κατά το 1900 έλαβε χώραν εν Παρισίους μία Παγκόσμιος Έκδοσις, ήτις έμεινε ένδοξος. Δέν θα ένδιατρέψωμεν εις τα περίεργα της έκδόσεως ταύτης, θα περιορισθώμεν άπλώς εις τα μέσα, δι' όν οι έπισκέπται έξ έλκων των χωρών μετέβησαν εις αυτήν, όπως μάς τα περιγράφει ο Άνδρέας Βονίς.

Και πρώτον πολλοί έφθασαν εις την Γαλλικήν πρωτεύουσιν... πεζή. Ούτω δώδεκα Βούλγαροι νέοι διήλυσαν το μεταδύ Σφαγας και Παρισίων διάστημα. Άλλοι ήλθον έπι χειραματών. Είς Βιεννέζους τσαντινής, έβασαν έπι χειραματίζον την οικογένειάν του και σφύρον αυτήν έφθασεν εις Παρισίους μετά τέσσαρας ή πέντε έβδομάδας. Καθ' όδον έπώλει καρτ ποστάλ.

Είς Πορτογάλους άναγκώρουν εν Λισσαβόνος έπι ενός έλλερου σφαιρικού υπό δά... ήμουν. Είς Μασσαλιώτης διήλυσεν το διάστημα Μασσαλίας—Παρισίων έντός ενός μητρεί (όχηματος) σφαιρικού από τέσσαρας δορυδράς. Είς Ρουμάνους έξεκίνησεν εκ του Βουκουρεστίου με ποδήλατον. Όμοιοτρόπως ήλθον μία γυναικ κυρία εκ της Ρίνας, τριάντα δύο ποδηλατισταί εκ Σμυνίκης και έτεροι άκτιοί άτομα, έξ όν πάντες γυναικες εκ Πετρούπολεως.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδαρα.

Είς άκροβάντης έφθασαν εκ του Άρκατον έπάνω εις έυλοπόδαρα, τα όποια έπιπλαζόντο το ύψος του. Άνήλθαν έπι του πύργου Άϊφελ έπάνω σε έυλοπόδ

* Η ΝΕΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΧΙΟΥ *

«Η Μονή της Χίου ή καλονομένη Νέα, μετά του περιαιλού αὐτῆς· Βυζαντινοῦ ναοῦ, εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ τῷ ὄρει Προβατίου (ὕψους 2.847 ἄγγλικῶν ποδῶν), κείται ἐς τὸ μέσον περικύου τῆς νήσου πρὸς τὰ Β. Δ. τῆς πόλεως καὶ ἀπέχει διώκον περίπου ταύτης.

—Τὸ Θαῦμα τῆς εὐρέσεως τῆς εἰκόνας

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ Παφλαγονίου καὶ Μιχαὴλ τοῦ Καλαράτου ἠσκήτεον ἐπὶ τῶν κρημνιδῶν πατρῶν τοῦ Προβατίου τρεῖς Ὅσιαι Πατέρες, γόιοι τῆς Χίου, ὁ Νικητας, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰωσήφ. Οἱ δὲ ρεσιτροφοὶ οὗτοι ἀσκηταί, οἱ μόνον δι' ἄρτον καὶ ὕδατος τρῳφόμενοι καὶ τούτων σκευῶν, πολλὰκις διε ἐκήρυχον νύξ, πορεύτην φῶς καταλύον ἐς τὸ ἄλσος τὸ μέγαν πλησίον τῆς θαλάσσης. Ὅτε δὲ οὗτοι κατήρχοντο καὶ ἐπλησίαζον τὸ φῶς, τοῦτο ταχέως ἐφύγαν, ἐνῷ οἱ Πατέρες ἔμενον ἐκπληροῦν. Τοῦτο πολλὰκις προέβαινε ματαίως ἀπεφασισάντες τέλος νὰ κοῦσιν τὸ μέρος, ἐκείνο τὸ μέρος μὲν τὴν ἐκείνη, ὅτι, ἐὰν τὸ φῶς εἴνε ἐκ Θεοῦ δὲν θὰ καταφλέγῃ τὸ μέρος, ὅπου ἀφαινοῦντο τοῦτο. Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλα τὰ δένδρα ἐκείνην, ἔβαινον ἀκατάφλεκτος μνησὶν ἀκριβῶς ἐς τὸν τόπον τοῦ φωτός. Ληξάσης δὲ τῆς περικαλῆς, οἱ Πατέρες κατέρχοντο καὶ βλέποντι τὴν μυρομένην καὶ εἰκόνα τῆς Θεομήτορος ἐξηρτημένην, ἀνευ βρόχους καὶ οἰκτρῶν βαδίζουσιν ἐξωγραφημένην.

Ἡ Ἁγία εἰκὼν ἀνατεθεῖσα ἐν τῷ σπηλαίῳ τῶν Ὁσίων ἐν ὑψηλοῖς καὶ θυμῷ καὶ δὲν ἔμενε ἐκεῖ. Ἀλλὰ μόνον τῆς εὐρέθης καλῆς ἐπὶ τῆς μυρομένης. Καὶ πάλιν καὶ πολλὰκις ἀναβιβασμένη ἐς τὸ ὄρος καὶ τιθεμένη ἐν τῷ σπηλαίῳ, εὐρίσκον πάλιν κρημνισμένη ἐπὶ τῆς μύρου. Ταῦτα οἱ Πατέρες βλέποντες, ἀφοῦ ἐκίσαν νοῦσον παρὰ τὴν μυρομένην, ἐναπέθηκαν εὐλαβῶς ἐς αὐτὴν τὴν Ἁγ. εἰκόνα.

—Οἱ Πατέρες καὶ ὁ μοναχὸς

Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ βασιλεὺς ἐλς τὴν Κων/πολιν Μιχαὴλ ὁ Παφλαγὸν ἐξορίζει Κωνσταντίνον τὸν Μοναχόν, ἕνα ἐκ τῶν μεγίστων τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας, ἐλς Μυτιλήνην. Κατὰ τὴν διάρκεια ὅμως τῆς ἐξορίας τοῦ Μοναχοῦ, ἀποκαλύπτεται ὁ Θεός ἐς τοὺς Ὅσιους ἡ ἀνθρώπος αὐτοῦ ἐλς τὸν θρόνον. Καὶ ἀναχωροῦν ἐκ Χίου ἐλς τὴν Λέσβον πρὸς τὸν Μοναχόν.

Ἀφοῦ ἐλπον ἐλς αὐτόν, οἱ εἶνε ὁ μέλλων Αυτοκράτωρ, κατὰ τὸ θαῦμα τῆς Ἁγ. Εἰκόνας, εἶπον ἐν τέλει, ὅτι, ὅταν βασιλεύσῃ, ἐντέλλεται αὐτῷ ἡ τῶν Βασιλέων Βασιλεῦσα, νὰ κτίσῃ πλησίον τοῦ μύρου Μονὴν καὶ Ναὸν περικαλῆ. Τότε ὁ Μοναχὸς πεισθεὶς εἶπε:

—Πείθεμαι ἐς τοὺς λόγους ὑμῶν καὶ ἐλς τὴν Θαυματουργὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἀποδοῦμαι νὰ κτίσω Ναὸν ἀντίστοιχον τῆς ὑμετέρας εἰκόνης καὶ Μονὴν περὶ τὸν Ναὸν νὰ οικοδομήσῃ, ἀφοῦ ἀπεφασίωσα τὰ πρὸς ζωάρευσιν τρώφιμα ἀφθονά.

Ζητήσαντες τὰς παρ' αὐτοῦ ὑποσχέσεις βασιότερας, ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τὸν σημαντικὸν δικτυλὶν ὡς ἐνέχυρον. Μετὰ δὲ τοῦτο, ἐπανήλθον οἱ Πατέρες ἐλς τὴν Χίον δοξάζοντες τὸν Θεόν.

Ἀποθανόντων τοῦ τε Παφλαγονίου καὶ τοῦ Καλαράτου ἀνέχοντο κατ' ἀπαίτησιν τοῦ λαοῦ ἐλς τὸν θρόνον αἱ Πορφυρογενεῖαι ἀδελφαὶ Ζωὴ καὶ Θεοδώρα. Ἡ Ζωὴ ἀποστέλλει πλοῖα ἐλς Μυτιλήνην ἀνακαλοῦσα τὸν Μοναχόν ἐκ τῆς ἐξορίας, δὲ διεβίβασαν τριήρεις βασιλικὰς ἐλς Χρυσούπολιν. Ἐκεῖ δὲ ἀμενέουσα ἡ βασιλεῦσα ἀποστέλλει αὐτὴν τὴν πορφυρὰν καὶ τρίτον ἦδη νόμιμον ἀνδρὰ συνένεικτα τὸν Κωνσταντίνον τὸν Μοναχόν, συμβασιλεύει μετ' αὐτοῦ τὸ 1045 καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ προφητεία τῶν Ὁσίων.

—Ἡ ἰδρυσις τοῦ Ναοῦ

Τότε ἀναπεύσαντες οἱ Ἅγιοι ἐλς Κων/πολιν ἐμπροσθέντες ἐν τῷ Βασιλεῖ, δεικνύοντες αὐτῷ τὸν σημαντικὸν δικτυλὶν τοῦ καὶ ἀπαύτντες τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν Λέσβῳ ὑποσχέσεών του· τὴν ἀνέγειναι δηλο-

νότη ναοῦ εὐμεγέθους ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Μονῆς. Τότε ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλείας Ζωῆς ἐκπέμπει ἀρχιτέκτονα μετ' ἄλλων πολλῶν τεχνιτῶν καὶ διατάγματα ἀφορῶντα τὴν οικοδομὴν ἐλς τὴν θέσιν τῆς μυρομένης.

Καταπεύσαντες δὲ οὕτως ἐλς Χίον καὶ ἐλθόντες ἐπὶ τὸν τόπον, ἤρξαντο τῆς οικοδομῆς μετὰ μεγάλῃς φιλοπονίας καὶ προθυμίας. Ἰδρύσαν τὸν ναὸν κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἐν Κων/πόλει ἱαοῦ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, ἐγκαλλωπίσαντες αὐτὸν διὰ σπηλῶν μαρμαρίων, ἐνθα διαπερνοῦν τὸ πορφυροῦν Χιον μαρμαροῦν διὸ ποῖονος νεκρομένον, καὶ τὸ Μωσαϊκόν, δι' οὗ εἶνε κατεξωγραφμένος ὁ Ναός. Ἐκτίετο δὲ δαπάναις βασιλικαῖς ἐπὶ δώδεκα ἔτη, ζῶντος ἔτι Κωνσταντίνου τοῦ Μοναχοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀποθανόντος τοῦ ναοῦ καὶ τῆς βασιλείας Ζωῆς πρὸς αὐτοῦ, ἔκτισαν ἡ οικοδομὴ ἐπ' ἄλγους. Ἡ δὲ ἀδελφὴ τῆς Ζωῆς Θεοδώρα διαδεχθεῖσα καὶ τὸν θρόνον τῆς βασιλείας καὶ τὸν ἐξῆλθεν πρὸς περὶ τῆς οικοδομῆς, ἀγείρει ταύτην ἐλς πέρας.

Μετὰ δύο ἔτη, ἀφοῦ ἤρξατο ἡ οικοδομὴ, ἐπενομοδότησεν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντίνος ὁ Μοναχὸς τὴν ἐκείνην κτιζομένην Μονήν, δωρησάμενος πολλὰ εἰσοδήματα πρὸς τροφὴν τῶν ἐν αὐτῇ μοναζόντων δι' ἐπισκοπῶν Χρυσοσφαγίστων ἀγγέλων ἡ Χρυσοβούλλων ἐπισκοπῶν καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ ἀφιέρωσιν ἐλς τὴν Μονὴν καὶ ὅσα ἄλλα ἀφιέρωσιν ἐλς αὐτήν. Δι' ἄλλων δὲ διαταγμάτων χρυσοσφαγίστων ἀθέσπετος τὴν Μονὴν ἐλευθέραν, ἀθεύσαν καὶ ἀσούτον καὶ ἀνευδύχτην ἀπὸ παντὸς προσώπου.

Ἀφιερώσαν δὲ καὶ αἱ ἀδελφαὶ βασιλίδες ἡ τε Ζωὴ καὶ Θεοδώρα πολλὰ λομπρὰ ἀναθήματα. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ τρεῖς ἐλς ὅλας τὰς ἱεροτελεστίας ὡς κειτόρες τῆς Μονῆς μνημονεύονται.

Ὅσον δ' ἄφορῇ τοὺς Ὅσιους, ὅταν ἀπέθαναν, τὰ λείψανα τῶν ἐπὶ τὸν Προναῶνα τοῦ Ναοῦ τῆς νέας Μονῆς. Ἐθεσπισθὲν δὲ ἐν τῇ 20ῇ Μαΐου εορτάζονται ἡ μνήμη καὶ τῶν τριῶν.

—Ἀκμὴ καὶ παρακμὴ

Ἀφοῦ ἡ Μονὴ εἶνε σταθερὰ εἰσοδήματα, οἱ ἐν αὐτῇ μοναζόντες ἔπρεπε νὰ ζῶσιν ἀνέτως. Ἀλλ' αἱ συνήθειαι αὐταὶ τοῦ βίου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διατηρηθῶσιν, ἀφ' οὗτο ἡ Ὀρθόδοξος Κυβερνήτης τῆς Κων/πόλεως περικύλησε: 1) ὑπὸ τοὺς Σταυροφόρους, 2) ὑπὸ τοὺς Γενναίους καὶ 3) ὑπὸ τοὺς Ὀθωμανούς. Πράγματι ἡ Μονὴ μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα ἤρχισε νὰ παρακμῇ καὶ τὴν ἀντιμετώπιζε ἐν ἐσχάτῃ παρακμῇ.

Ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ ἄλλοτε ὑπῆρχον 400 περίπου μοναχοί, οἵτινες διὰ τῆς καλλιέργειας εἶχον μεταβάλλει τὰ πλησίον δάση ἐλς ὄρειους κήπους καὶ ἀμπελόπεδους.

Ὁ Πιττὸν δὲ Τουρκοφὸν ἐπισκεπθεὶς τῇ 1700 τὴν Ν. Μονήν, λέγει ὅτι διακόσιοι μόνον Πατέρες ὑπῆρχον. Σήμερον ἡ Μονή, ἐν παρακμῇ εὐρισκόμενη ἀριθμεῖ περὶ τοὺς 80 μοναχοὺς.

Τὰ κτήματα τῆς Μονῆς κατὰ μὲν τὸν συγγραφέα τῶν «Χιακῶν» Βλαστόν, ἀπέτελλον τὸν ἐκτον τῆς νήσου, κατὰ δὲ τὸν συγγραφέα τῶν «Νεομνησίων» Γρ. Φωτεινόν, τὸ τρίτον καὶ τοῦτο, διότι ἄλλα μὲν ἡγόραζον οἱ μοναχοί, ἄλλα δὲ δίδωσαν οἱ Χριστιανοί.

Ἐλς παλαιότερους χρόνους οἱ μοναχοὶ διακρίνοντο ἐπὶ εὐσεβείᾳ, ἀρετῇ καὶ σωφροσύνῃ, διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ ἱεράρχαι ἀποχωροῦντες ἐκ τῆς τύχης καὶ τοῦ θανάτου τοῦ κόσμου ἐβλέποντο ἐλς ἡσυχαστήριον τὴν Ν. Μονήν. Τοιοῦτο δὲ ἦσαν ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως Νεόφυτος, ὁ πρῶτος Θηβῶν Μακάριος, οἱ Μητροπολίται Χίου Γρηγόριος Βεστώτης καὶ Σπυριδὼν καὶ ἄλλοι.

—Καταστροφὰς τῆς Μονῆς

Ἡ Μονὴ καὶ ὁ ναὸς πολλὰκις καταστράφησαν καὶ ἀνακτίστησαν, μάλιστα κατὰ τὰ ἔτη 1822, 1828, ὅτε ἐκπολιτίζοντο ὁ ναὸς ὑπὸ τῶν Τούρκων, τὴν δὲ ἀνακαταρτίστην αὐτῆς συνεπλήρωσαν ὁ κατεργασίας σκύμασαν τὴν Χίον φοβερός σεισμός τοῦ 1881.

Ἐπειδὴ πολλὰκις ἐγένοντο ἔφοδοι τῶν

βαρβάρων, διὰ τοῦτο καὶ ἐλς ἐκαστὴν κόμην τῆς Χίου εἶχον ὀχυρομένους πύργους πρὸς φύλαξιν οὐχὶ τῆς περιουσίας, ἀλλὰ τῆς ζωῆς τῶν κατοίκων. Διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ Μονῇ φημι κωδικομένη πύργος σφύριζεν καὶ νῦν. Λέγεται λοιπὸν, οἱ κάποιε ἦλθον καὶ Ἀραβες ἐλς τὴν Μονὴν πρὸς λεηλασίαν. Ἐκβιάσαντες δὲ καὶ τὰς πύλεις τοῦ ναοῦ εἰσῆλθον πρὸς ἀρπαγὴν ἐλς τὰ ἐπίλοιπα μέρη ἐκτὸς τοῦ Καθολικοῦ, καθότι προσπαθήσαντες νὰ εἰσελθῶσι καὶ ἐλς τοῦτο δὲν ἠδυνήθησαν. Διότι ὁ Χριστὸς ἐξοικονομεῖται ἐλς τὸ ὑπερ-θυρον τοῦ Καθολικοῦ ἐλς μέγας μεγαλοπρεπές. Ἐφαίνετο λοιπὸν καὶ ἐλς τοὺς βαρβάρους ὡς κατακλείων τὴν εἰσοδὸν διὰ τοῦ μέγας τοῦ σώματος. Ἐκθαμβοὶ δὲ ὑπεχώρησαν ἐκ τοῦ φόβου. Τὸ ἐπίλοιπον ὅμως μέρος τοῦ Ναοῦ ἐληφθέναι. Προσεγγίσαντες δὲ καὶ ἐλς τὴν Ἱερὰν Λάγνα τῶν Ὁσίων, πρὶν ἢ ταύτην ἀνοίξωσι, καταφλέγονται ὑπὸ πυρὸς ἐξελθόντος ἐκ τοῦ ἑδράκου. Ἡ σμύλη διὰ τῆς ἐπὶ αὐτῇ ἀρπᾶς ἀπέσκατα τὰ μάρμαρα, καταπεσούσα ἐκ τῆς χειρὸς ἐκείνου, ἐφάνη, οἱ εἶδησαν τὸ θαύμασμον αὐτοῦ καὶ πῶρ.

—Θαῦματα

Μεταξὺ τῶν πολλῶν θαυμάτων τῆς εἰκόνας θὰ παρθεῖται δύο λεηθέντα ἐκ τῶν Νεομνησίων τοῦ Γρ. Φωτεινοῦ.

Τὸ ἕνα:

Ἀνέβη ἐλς τὴν Ν. Μονὴν ποτὲ τις ἐκ τῶν Τατάρων καὶ ζητήσας, ἵνα ἐπισκεφθῇ τὸν ναὸν, εἰσῆλθε, ἀν καὶ οἱ μοναχοί, δὲν ἤθε- λον. Ἐστὰς τὸν λοιπὸν ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ ἡ- γουμένου, παρατηρῶν, ὡς ἀπὸ ἀκοπῆς τὸν ναὸν, ἐφαίνετο δὲ, οἱ ἐδάμωσαν αὐτὸν ἡ καλλονὴ τοῦ Ναοῦ. Στρέψας δὲ τὸ ἀπὸ τῶν τοῦ ὅρου καὶ πρὸς τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τὴν εὐρεθείσαν θαυμασίως ἐπὶ τῆς μύρου, καὶ ἀπορήσας διὰ τὸ ἐξαίρετον τῆς διακοσμήσεως, ἐκ φθόνου τοῦ ἐλθὼν βαρβάρους τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἡ ψυχή τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, τὸ βέλος στρέψει ἀπ' Ἀνατολῆς πρὸς δυσμὰς καὶ τὸν μὲν Τά- ταρον ἐγκαταλείπει ἀρπάζων ἐκ προνοίας νὰ μὴ κακοῦ ἡ Μονή, ὑπερῶν δὲ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου ἐπέλθον, τραπὲ μὲν εἰκόνα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, κρη- μαίνοντες ἐντὸς τοῦ θρόνου ἐν πλῆθι τρώφω καὶ θαυμάτι τῶν βλέπόντων. Μετὰ δὲ τὸ ἐ- ξαίρετον τοῦ θαύματος φεύγει ὁ Τάταρος δρο- μαίως, μὴδ' ἄλλο τολμήσας. Προέκειται δὲ καὶ μετὰ τῆς ἡμέρας τῆς Ἁγ. Εἰκόνας ἐλς προσκυ- νῶν ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Ἀναλήψεως καὶ τὴν ἐκ τοῦ βέλους ὅπην παρατηρεῖ ὁ θέλων.

Τὸ δεύτερον:

Ἐκινδύνεον ποτὲ κατὰ τὴν νύκτα πλοῖόν τι ἐλς τὸ πῆλαγος καὶ ἐπειθὶ οὐδὲν ἠλπίον ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας καὶ τῆς τέχνης, οἱ ἐν τῷ πλοίῳ καθικετεύοντες θορύβῳ τὴν Νεαμνησί- τιδα Θεοτόκον. Σάσαν ἡμῶν, Παναγία Νεα- μονήτης, ἐκφωνοῦσι οἱοι δμοῦ. Σάσαν ἡμῶς κινδυνεύοντας, ἐκφωνεῖ ἴδιος ὁ πλοίαρχος καὶ προσφέρουσι μίαν λαμπάδα δσον τὸ μέ- γεθος τοῦ ἱεροῦ. Ἡ δὲ Θεοτόκος ταχέως ἐμ- φανίζεται ἐλς τὸν πλοίαρχον καὶ τὸν ἐνθα- ρρύνει. Ἀποράμυνε πάντα φόβον ἀφ' αὐτοῦ, λέγει, καὶ φέρω ὑπὲρ ὑμῶν βοήθειαν σωτη- ρίας. Ἐφάνη δὲ ἐλς τὸν πλοίαρχον οἱ κρη- ταῖα ἀνὰ χεῖρας ἐξῆλθον ἐβυσθῇ. ἐλς τὴν θάλασσαν καταφράσσα τὴν ὁπὴν τοῦ πλοίου γενομένην ὑπὸ θαλασσοταραχῆς, δι' ἣς ἐ- σπέρχετο ἀθρόον τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἐκπαί- λον αὐτὰνδρον καταπνικτόν. Μετὰ δὲ τοῦτο θαυμαστικὰ κατορθωθὲν ἐκαιχρεῖται ἡ φυσικὴ ἡμερία ἐλς τὰ στοιχεῖα, ποδηγεῖται δὲ καὶ τὸ πλοῖον ὑπὸ τῆς Θεοτόκου ἐλς δε- ξὶν λυμένα ἀβλαβῆς διὰ θαύματος.

Ἦδη δὲ καὶ τῆς ἡμέρας ἐπανελθούσης παρατηροῦσι πρᾶγματι βεβλημένον τὸ ἐξῆλθον πρὸς τὰ κάτω τῆς κοιλίας τοῦ πλοίου. Πα- ραγγελλόντες λοιπὸν κατεσκέδασαν ὑπερμε- γέθη λαμπάδα κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἱεροῦ τοῦ πλοίου καὶ ἀναβάντες ἐκίμωσαν ἐλς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μονῆς καὶ ταύτην καὶ τὸ ἐξῆλθον τὸ καταφράξαν τὴν κινδυνώδη ὁπὴν καὶ τριάντων μέσος σχοινίου. Καὶ τὴν μὲν λαμπάδα ἐσθοναν ἐλς τὰ δεξιὰ τοῦ καθολι- κοῦ ὑπομνήσθη ἀπὸ τοῦ ἑδράκου μέχρι τῆς ἐμφυφώσεως, τὸ δὲ ἐξῆλθον καὶ τὸ σχοινίον ἐ- ξήρτησαν ἐλς τὸ βόρειον τοῦ προναῶντος

Ὁ Νίκος καὶ ἡ Μαίρη κάθονται κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριά. Εἶνε βράδυ. Ὅλα σιωπηλά. Κάποτε μόνο ἀκούεται κάποιο σφύριγμα μίαν ἀτμάκατον, κάτω στὴ θάλασσα. Κόκ- κινες τοῦ ἡλίου αἱ ἀχτίδες πέφτουν ἐπάνω στὰ φύλλα.

—Καλλίτερα μ' ἀρέσει νὰ εἶμαι στὸ δά- σος, ὅταν εἶνε τέτοιοι καιροί, λέει ἡ Μαίρη· δὲν θὰ ἀκούσω σήμερον τὴν μητέρα μου, ποῦ μοῦ λέγῃ νὰ κόνω μπάνιο.

—Ἀλήθεια, ἡ θάλασσα σήμερον εἶνε τόσο ἡσυγχεῖται. Κανένα κύμα. Τὸ νερὸ δὲν εἶνε ζε- στό, ἀποκοιμίζει...

—Λοιπὸν, θὰ πάω κατ' εὐθείαν σπίτι.

—Ὡ! Τί καλὰ θὰ ἦταν νὰ εἶδες πᾶσι ἡδὴ!

—Γιατί, δὲν βλέπεις τὴν ὥρα, γιὰ νὰ χωρισθῶμε;

—Ὅχι, ἀλλὰ ὁ ἀποχωρισμός αὐτός, καλ- λίτερα νὰ εἶχε τελειώσῃ! εἶπεν ὁ Νίκος.

—Ὡ! αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα, δίδουν τὸ χέρι, λένε ἕνα ἄντρον καὶ εἶπεν, χαίρετοῦν καὶ μὴ τὸ μαντήλι, ἀπὸ μακριά.

—Ναί, ἀλλὰ εἶπεν αἰσθάνεται κανένας μεγάλῃ μοναξιά.

—Ἀ! τὰς πρῶτες μόνον μέρες...

—Αὐτὲς ὅμως εἶνε ἀρκετὸ θλιβερές...

—

Ἡ Μαίρη κυττάζει μακριά. Δὲν λέγει τί- ποτε. Ὁ Νίκος ἀνομβρὰ τὰ πόδια του, στὰ κάγκελα, καὶ κοινοῦται στὴν καρέκλα του... Ἀπὸ κάποιο μέρος ἀκούονται δύο στροφές ἐνός βάλς... Ἦχοι διακομμένοι, μὴ ψη- λοί, μὴ χαμηλοί... Ὁ Νίκος βλέπει τὴν Μαίρη. Αὐτὴ αἰσθάνεται τὸ βλέμμα, γελᾷ. Ξεθωρεῖ ἐλς εἶδος.

Γνωρίζονται ἀπὸ μικρὰ παιδιά. Μαζί ἐπαί- ζανε τὰ παιχνίδια του, ὥς δισκοι μεγαλώ- σανε. Μὰ τώρα ὁ Νίκος αἰσθάνεται, σὺν κατὰ νὰ ἀλλάξῃ στὴν κτὴν συντροφία του... Ἄλλοτε δὲν ἀνακοπῆς τὴν συναστροφὴν. Εἶψ τότε. Ὡ! τώρα ὅλα ἀλλάξαν...

Ἐνα πλῆθος ἀπὸ ἔντομα πετοῦν γύρω ὑπεράνω τῆς λάγκας, ὅταν ἐγένετο καὶ τὸ ἀνέμωρον κατὰ τῶν Ἀράβων θαύμα. Διότι παρατηρῶν ὁ πλοίαρχος τὸν θεῖον ναὸν, εἶ- δεν ἐξωγαρημένην παρὰ τὴν Λάγκαν τῶν οἰκίων τὴν Θεοτόκον, καὶ ἀνεγνώρισε ἐλς εἶ- κενὸν τὸ σῆμα ἐφάνη πρὸς αὐτὸν κινδυ- νεύοντα καὶ τὸν ἐσώσεν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐν- ταῦθα κατεκάσαν, ὡς προέλεσθη, οἱ Ἀρα- βες, διέδσαν τινὲς ἀλόγως, ὅτι τὸ ἐνταῦθα κρημαίνον ἐξῆλθον ὑποβλήσῃ πῶς φλεχθέντος Ἀραβος. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὡς προεγρά- φη, διασωθεῖσα κατὰ διαδοχὴν ἀπὸ τῶν πα- λαιοτέρων καὶ νεωτέρων.

Ἡ λαμπὰς ἐκῆλ μετὰ τοῦ ναοῦ τῇ 1822, τὸ ἐξῆλθον ὅμως καὶ τὸ σχοινίον σφόνδυλον μέ- χρις ἡμῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κρημαίνε- ται.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

ΚΙΝΗΣΙΣ

ΑΙ εισφοραί των εμογενών αι αποσταλέ-
σαι εις τον κ. Βενιζέλου. Έξεδόθη εις τε-
χος, ως παράρτημα του «Κήρυκος» πλήρης
αναλυτικώς απολογισμός της διαχειρίσεως
των εισφορών των απανταχού εμογενών υπέρ
των εθνικών αναγκών κατά τα έτη 1912 1915,
αί οποίαι εστάλησαν εις τον κ. Μ. Βενιζέλου,
δπως ούτος τας διαβείη. Είς τὸ τεύχος τοῦτο
περιέχεται πινάξ λεπτομερέστατος όλων των
εισφορών, ή έκθεσις τῆς ἐξελέγξεως τῆς διαχει-
ρίσεως των καί πινάξ των μετά την ἐξέλεξιν
διαπανών, των υπολοίπων, των εις αὐτήν εισφο-
ρῶν κ.λ.π. Οὕτω οὐδέν κενόν ἀφαιρείται εις τήν
διαχείρισιν των εισφορῶν ἐκείνων, αἱ οποίαι
ἐφθάσαν εις τὸ ποσόν των 7545 952 δραχμῶν.

Ἡ ἑορτή τῆς Σημίας εἰς τὸ Β' Γυμνά-
σιον. Μεγαλοπρεπὲς ἐτελέθη καὶ ἐπίτος ή
ἐτήσια ἑορτή τῆς Σημίας εἰς τὸ Β' Γυμνά-
σιον. Κατόπιν προσκληρώσεως τοῦ κ. Γυμνασιάρ-
χου προσήλθον οἱ μαθηταὶ εἰς τὸν πρό τοῦ Γυ-
μνασίου χώρον. Ἐκεῖ δ' κ. Γυμνασιάρχης λαβὼν
τήν σημαίν ἀπήγγειλε προσελάντες πρὸς τοὺς
μαθητάς, τὸ τέλος τῆς οποίας ἐκαλύφθη διὰ πα-
ραβολῶν ζητωκραυγῶν. Εἶτα χορὸς ἀποτελου-
μενος ἐκ των μαθητῶν Τζιμου, Ἀσπρηκοπού-
λου, Βρανοπούλου Γ. Μισατζή, Κυριακόγλου,
Σταμπολῆ, Γρηγόρη, Δελεγραμμάτικα κ.τ.λ.,
ἐψάλεν τὸν ἑθνικὸν ὕμνον. Ἐκ των μαθη-
τῶν παρευρισκόντων πολλοί, μετὰ τῶν οἰκόντων
καὶ αἱ μαθήτριαι ἀνυψέρον τὸς αὐτοὺς διὰς Σαρω-
νίδου, Λαζάρου, Ἀφεντάκη, Ποταμοπούλου, Μπα-
λάχα, Κορωναίου, Χαρθωτίλλα κ.τ.λ.
Ἀθῆναι Δ. Βε...

Ἡ ἑπαγγελματικὴ Σχολή. Ἐτελέθη δ'
ἀκριστικῶς τῆς ἐνταυθα ἁγίας λειτουργίας
ἑπαγγελματικῆς Σχολῆς. Τὴν τελετὴν παρη-
κολούθησεν πλήθος κόσμου καὶ πάσαι αἱ διδα-
σκάλλουσαι ὡς καὶ ή κ. Πηνελόπη Γιαννοῦρη
διευθύντρια τῆς σχολῆς.

Ἀθῆναι Παναγιώτης Θ. Ἀντωνιάδης

Τὸ περίφημον βιβλίον τοῦ εἰδικοῦ Γάλλου κα-
θηγητοῦ κ. Γκιγέρμε, «Αἱ Δικαστικαὶ πλάναι»,
τὸ ὅποτον πλείστας ὁσας ἤρξησαν, μέχρι τοῦδε,
ἐκδόσεις ἐν Ἑλλάδι, ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς, καὶ
ἑλληνιστὶ, ἐπιμελὴς τοῦ δικηγόρου κ. Γ. Γεωρ-
γιάδου, εἰς κομψὸν τόμον τῆς «Ἀρχαίας». Εἶνε
ἓνα βιβλίον ἐξαιρετικῶς ενδιαφέροντος καὶ μόνον
τὸν νομικὸν κόσμον ἀλλὰ καὶ κάθε φιλόσοφον
διὰ τὸ ἐπαγωγὸν ὅρος εἰς τὸ ὅποτον εἶνε γραμ-
μένον καὶ τὰ πολιτικὰ τῶν διδάγματα, ἀπλου-
σιότης δὲ καὶ μὴ φωνισμὸν πρὸς τὸν ἐν ἑν
ἑλλάδι ποινικῆς δικαιοσύνης παρὰ τοῦ ἀντι-
προσώπου τοῦ δικηγορικοῦ Σώλου τοῦ Ἀθῆναι κ.
Κ. Τσουκαλά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μιλ. Ρήγαν, Ἰω. Βεαχ. καὶ Γε. Ἀνα-
γασσοῦ. Οἱ λαβόμενοι ὑπ' οὗ τινος πρότασιν
αὐ καὶ διὰ οὗς ἀπογινώσκων προσερχώ. Δ.
Βερεφίον. Δὲν τὴν ἐχομεν, οὐτε γνωρίζομεν
κανένα ὁ ὅποιος τὰ τὴν ἐχρ. — Ἰων. Γ. Νε-
κολόπουλον. Ἡ ἀνταπόκρισις σας περιέχει
παλαιὰ πράγματα καὶ γνωστὰ ἐκ των ἐφημε-
ριδων πρό πολλοῦ. Συμμερ. Ἀντ. «Οταν
ἀνακαλύψωμεν ποῖος εἶνε διὰ κίμωνας ὅπως
γράφετε. Δισπρεφρόσον. Ἀκατάλληλον. —
Γραμματοσυλλέκτην. Πρὸς 9 λεπτὰ ή λέξι.
Ζ. Δορέδον. Δὲν ἐλήφθη. Καίτε. «Οπως
αὐτὰ που εἰσέλιπε θα ἦσαν ἀκατάλληλα. —
Ζαννιέρ. Μόνον με τὰ ἀρχικὴ ψήφια ὀνομα-
τεπωνίων δύναται νὰ δημοσιευθῇ Γράψατε.
— Θ. Γ. Δουσιχός. Εἰς ἀκατάλληλον. Στε-
λατε ἄλληλ καταχώρισιν. — Ο. Κούφαν. Δό-
ναθε. — Η. Ἀντωνιάδου. Θ. δημοσιευθῶν
ἀν ἐγκρίτων. Δισβάρην. Ἀκατάλληλον. —
Γ. Μπαρτινίην. Εἰς προσηγορῶμενον φύλλον
οὗς ἀπληγήσομεν. Στελατε τὴν καταχώρισιν
διότι δὲν ἐλήφθη. Ψευδώνυμον ἐνεκρίθη. —
Συρίκι. Ἐάν ποταπήγησις ἀλληλογρα-
φίαν προσηγορῶμενον φύλλον θὰ ἴδῃτε πολλὰς
ἀπαντήσεις εἰς τὴν ἐρώτησιν σας! — Τελεφ.
Σχολαρχεῖον. Ἐδμοσιεύθη μόνον ή κίδο-
ποισι, τὸ ἄλλο εἶνε ἀκατάλληλον, στελατε
ἄλληλ καταχώρισιν εἰς ἀντικατάστασιν.

Μ. Αγγυράκη, Ο. Κούφαν, Α. Νάκον. Απ.
Cot., Γ. Κατσουλήν, Θ. Δεβετήν, Δ. Ἀ.
Δαμοπούλου, Γ. Μανροπέφλου, Νάκρυσσον,
Φαίδαν Οδρανίδην, Ο. Μηλιδάην, Νιν.
Μεν. Δ. Π. Α. Κίτσον Σπ. Εἰδαν. Δάνον,
Σοφ. Σκορδῆλη, Κ. Οικονομίδην, Εἰδαν.
Δαίτον, Γ. Ζουσιδάκη, Ἀφανήν, Χρ. Πα-
ταδμητρίου, Π. Βογιατζόπουλον, Στ. Κουρ-
κουλάκον, Μπέμπην.

Τὰ κατ' ὕμιν σταλέντα λογογραφήματα ἐ-
λήφθησαν.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Πάτρας. Ἐγινον τὰ ἐγκαινία τοῦ νέου
ἐπαρχιασίου «Παγγελλίου» παρουσιά-
μενης καὶ τῆς Φιλομονικῆς. — Μὰς ἐρχεται ὁ
θίασος τῆς δ'ος Κοτοπολὶ καὶ ἀρχεται τὴν
παραστάσιν του εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα». Τὴν
Παρασκευὴν ἀρχισεν τὸς παραστάσεις του τὸ
κινηματοθέατρον «Ἰντελ Πατέ». — Ἐπείσαν
ραγδαίαι βροχαί. — Κατέπλευσαν ἓνα Γαλλι-
κὸν ἀντιτορπιλικὸν καὶ ἓνα ἀλλευνικόν.
Ἀνδρ. Θ. Σπαν.

— Μετὰ τὴν ἐκλειψιν τοῦ κινηματογράφου
«Διγλῆ» συγχάρομεν εἰς τὸν μόλον καὶ κα-
καλῶμεν τὰ μόνα κέντρα «Splendit» καὶ
«Τσουκαλά». — Εὐτυχὲς ἐπῆλθε τὸ ἀνοιγμα
τοῦ χοροδιδασκαλείου τοῦ κ. Καλικοῦρη. —
Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνοίγει καὶ ὁ κινημα-
τογράφος Ρατέ. Pavle Giouvani

Τρίπολις. — Οἱ μαθηταὶ τοῦ Λυκείου
Τριπολείας ἐξέτερον μετὰ των κ. κ. καθη-
γητῶν μέχρι Τετάρτης, ἐπισκοπῆς ἐνθα ὁ νο-
μομαγιστὸς κ. Οικονομολογὸς ἀπέστειλε
αὐτοὺς περὶ τῆς χρησιμότητος των φυτῶν καὶ
τοῦ τρόπου τοῦ καλλιεργησμοῦ των. Εἶτα
ἐπέστρεψαν εἰς Τρίπολιν περὶ τὴν δὴν ἐπε-
ρίην. — Πὰς ἤλθεν ὁ θίασος τοῦ κ. Πέσσας,
ή δὲ ἐμφάνις αὐτοῦ ἐπιδείκνυν ἀρίστην
ἐντύπωσιν εἰς τὸ κοινόν. — Ἡ μεταβολὴ τοῦ
καιροῦ καὶ ἡ πρὸς τὴν βροχὴν παροχον ἐλπί-
δις περὶ τῆς μελλούσης παραγωγῆς. — Ἀρί-
στο ἐνταῦθα ή εἰς Καλαμάς ἐξέρουσα ὁρι-
βατικὴ μοῖρα τοῦ πελοποννησικοῦ καὶ ἐκτε-
στάθῃ ἐδῶ. Σπύρος Μπαζιζιόπουλος

Πύργος (Πάρις). — Ἀνεχώρησε κατόπιν
προσκληρώσεως τῆς Τετάρτης Συνόδου καὶ τοῦ κ.
Ἰωαννοῦ των Ἐκκλησιαστικῶν ὁ Σπύρος
ἡμῶν Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός διὰ ἀπο-
τελέσει μέλος τῆς Τετάρτης Συνόδου. — Μερίστη
ἐκλειψιν, ἄριστον παραιτρεῖται. —

— Πολλοὶ ἀρραβῶνες γίνονται. — Πρό πολ-
λοῦ ληλατοῦναι τὴν πόλιν μας οἱ ἑταῖοί.
— Ἡ πόλις μας ἐμεινεν ἀνευ δισκαδίσσεως.
— Ἡ τιμὴ τῆς σιταῖδος ἀνῆλθεν κατὰ χιλίο-
λιτρον εἰς τὸς 520 δραχμὰς, ἔχουσα τῶν
ὑποσέως. — Ἡ ἀπεργία των μαθητῶν τοῦ Γυ-
μνασίου ἐλήξε. Ἰωάν. Π. Γαλανόπουλος

Κορινθός. — Εἰς τὴν τῆς προσέλασε των
Ἰταλῶν πρὸς τὸ ἐνταῦθα, ὀδὸν τῆς πό-
λις καὶ ή περιφέρεια ἐδίδοντο ἐν ἀναστα-
τώσει. Ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὸ ταμεῖον
τοῦ δημοσίου ἐστάλησαν εἰς Ἰωάννιν. Ὁ
ἑλλ. Στρατὸς ἐγκατέλειπε τὰ πρὸς τὴν
Βουλγαρίαν καὶ Ἀλβανίαν σήματα συμπε-
ριχθεῖς ἐνταῦθα. — Εἰς τὰ περίχωρα καὶ ἐνταῦ-
θα σημειοῦνται κατ' ἐκάστην φῶνι καὶ ἡ-
σέται. — Προχθὲς ἐπισκέφθη τὴν πόλιν μας
Ἰταλὸν ἀντιπρίνον ἐξ Ἰωαννίνων πορε-
χόμενον μετὰ Γάλλου ἀξιωματικοῦ, οἱ τινες
ἐγκατέστησαν εἰς τὸ ἐνταῦθα τηλεγραφεῖον
τὴν λοκορυσίαν. — Ἰακώβου τῆς πόλεως ή
μὲν διερχονται συχνὰ ἀεροπλάνα ἀγνώστον
ἐθνότητων. Σπύρ. Ν. Φάβρος

Ἰωάννιν. — Ἡ πλατεῖα Κωνσταντίνου τοῦ
Ἐλευθεροῦ τοῦ ὀχιτος νὰ λαμβάνη τὴν χειμε-
ρινήν της ὄψιν. — Κοσμοπλημῦρα παραι-
τεῖται κατὰ πᾶν Σάββατον καὶ Κυριακὴν εἰς
τὸν κινηματογράφον «Εἰδωσον».

Ἀμύντιος Σ. Μασσαρίνης

Ἀδρια. — Οἱ ἐκ Βόλου στρατιῶται τοῦ ἐν-
ταῦθα ἐξέρουσι: Λου Πέζ. Συντάγματος
Πασιδοπούλου, Κων. Διμοδιόσκου καὶ
Χαλκιδόπουλου. ή Παπαποστόλου Γεώργιος,
τελειόφοιτοι Ἰεροδιδασκαλείου, δις τῆς ἡβδ-
μάδος Τετάρτην καὶ Σάββατον κάρουν θρη-
σκευτικὰ καὶ πατριωτικὰ διαλέξεις εἰς τοῦ
συναδέλφους των. — Σπύρος βρέχει. Δ. ος

Ἀδρια. — Ἡ πλατεῖα τῆς Θέμιδος, ἥτις
εἶνε τὸ μόνον κέντρον κοσμητικῆς κινήσεως τῆς
Ἀδριας εἶνε γεμάτη κάθε βράδυ ἀπὸ κόσμον.
Ἐκεῖ δόκιμοι, εὐέλπιδες, κυρίως μετὰ ἰδιότροπα
καπέλλα οὐκ ἀεροπλάνα, μονοκροφονήτες
κύριοι παρακολούθουσι διὰ των βλέμμάτων
ὀριζόμενους διδας, εὐθύναι χῆραι, καὶ ὅ,τι
ἄλλο μπορεῖ νὰ δώσῃ θέμα εἰς παρῆαν πρὸς
κοσμοπολίαν ή ὅποια εἶνε τὸ συνειδητόν
ἀναψυκτικὸν των περιπατῶν των ἐπαρχιακῶν
πόλεων. Δ. Κ. Β. Χ.

Ζάνυνθος. — Κατέπλευσαν εἰς τὸν λιμένα
μας Γαλλικὸν ἀντιτορπιλικόν, τὸ ὅποιον
ἀποῦ ἀπεβίβασαν ἓνα Γάλλον ἀξιωματικόν
προσηγορῶμενον νὰ ἐξακῇ λοκορυσίαν ἐπὶ των
τηλεγραφημάτων, ἀνεχώρησε. — Ὁ καιρὸς με-
τεωρῆς εἰς ὁροσκόπον. Αἱ εἰς τὴν ἐξοχὴν
παρθερίζουσι οἰκονομὶαι εἰσλήθον εἰς τὴν
πόλιν. Ὑπάρχει μεγίστη ἐλλειψίς οἶνων.
Ἐσταθίος Δαίξος

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1916

«Γεωργία».

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ή ἀναγεώσεως δι' ἓνα
στον ψευδώνυμον δραχμὴ μία.

ΣΕ ΜΙΑ ΜΑΤΡΟΦΟΡΑ

Πεταχτὴ μὴ ματρώφορα
στὴν πλατεῖα καὶ ἀγορὰ
συχνάει κάθε ὥρα
ὁλο γέλοιον καὶ χορὰ.

Ἐκεῖ ὁδοφύλι ἀγγλική:
ὅλοι τὴν ἑλκεύον.
Σ' ὅλους μας εἶναι γνωστὴ.
Τα κάλλη κη; λατρεύουν.

Ἀχ! Γ' ἀνοίχεται τῆς στήθης
μετὰ τὴν τὸ γλυκό,
μ' ἐξήλθον σὴν λήθη
ἐμμεν τὸ φτωχό.

Ὡ! ἄρες με σὺ καὶ σου
με σένα γὰ νάθω.
Μέσα σὴν ἀγκαλὶ σου
νὰ παρηγορηθῶ.

Ὡ! ἄρες με μαζί σου.
Μὴ με περιφρονεῖς.
Ἀχ! θὰ χαλῇ ή ψυχὴ σου
διὰ παρηγορηθῆς.

Ὡ! καὶ πὺς σὲ ἑλκεύω,
ἀφρόπληστη θεά!
Καὶ γινώσκω γυνεῶν
ὅτι τὰ στήθη σου βαθεῖα.

Ἀγυὰ Θεσσαλίας Γεώρ. Καραδῆς
(Ἀπὸ τὰ «Ροδόφυλλα»)

Μὲ πόνον καὶ πρᾶσινα πρὸς τὸν πτωχὸν νὰ κλινῇ
καὶ χεῖρα ἐκτείνου καὶ πόνον μου νὰ τέρη.

«Οταν λαμβάνῃς οὐκ ἐσθὴν καὶ τὴν εὐδωρίαν,
λαμβάνοντες τὸ δίδωμεν μὴ ἀγαθὴν καρδίαν».

Μὴ λίγες περιστάσεις τὸν γνῶσκον ποῦ ἔχεις,
Ἐγγύς τὸς ἡμέρας σου καὶ μὴ ἀσκόπως τρέχεις.

Πρὶν μάθῃς τὴν ἀλήθειαν μὴ μετρεοῖς ὀργίλους,
Ὁ κολεκεῖς οὐ ψευδὸς καλὸς δὲν εἶνε φίλος.

Μὴ εὖς ὑπερήφανος ἐκ δόξης ή καὶ πλούτου,
Ἀπάτη, λήθη, διερχοῦς τέλος τοῦ βίου τούτου.

«Οταν θυμῶν ή ψυχὴ, ἀγάπησιν καὶ πάλιν
καὶ ἔξῃ τὴν ἐγκράτειαν πρὶν ὀργισθῇ μεγάλην».

Προσεύχου καὶ ἀνέμων πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μόνον
Πρᾶναι τὴν δόδην μας καὶ τῆς ψυχῆς τὸν πόνον

Ἐκ Ἀδριας, Ὀκτώβριος 1916
Νικόλαος Α. Τρενάς

51 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 51

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΙΟΝ

των κ. κ. Κωνσταντίνου καὶ Ὀλγας Οικονο-
μοῦ, Διπλωματοῦχον τοῦ Πανεπιστημίου
«Ὀδοντογαστρικὸν Παραστήματος τῆς Γα-
λίας καὶ τῆς σπουδαιότερας καθ' ὅλην τὴν
ἐπὶ τὸν ὄδον τεχνικῆς Σχολῆς «Platichle».

Εἶναι ή τελευταία λέξις πάσης στοματολο-
γικῆς θεραπείας καὶ ὀδοντοτεχνικῆς ἐργασίας.

51 Ὀδὸς Σταδίου 51

Αἱ ἐγγεγραφαὶ συνδρομηταὶ τῆς «Μα-
λέας» λαμβάνου καὶ λαμβάνουσιν εὐαγγέ-
λιον τοῦ ἔτους.

Μασσός, καθ' ὅλας τὰς ὑπερβίσεις τῆς
Ἑπιστομῆς. Αἰμιλία Βασιλειάδου
Ἀθῆναι ὁδὸς Ἰπποκράτους 46Γ

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Τρία λεπτὰ ή λέξις

Γκάρ... Γκάρ... Τίς εἰ; Ὁ Σαθ. Γκαρ-
νιέ! Γίος - Δ. Γίος

Γιωργάκι μου. Διὰ τρίτην φορὰν ὑπεθυ-
μίζω ἐκδοθῆν τῆς 25 Σεπτ. Κυριακῆς. Ἡ
σικαπὴ σου πολὺ μὰ κατέβηκε. Σὲ πῶθον ή
καρδιά μου δὲν δύναται πλείτερον νὰ τὴν
παρηγορήσω, τοῦ λογικοῦ μου τῆ φωνῇ καί
καὶ ὁλο θεινὰ μ' ἀξάνει. Διὰ μέσου Ἑλλά-
δος καὶ ή δχι. Μὲ ἐγγιστὶ παρακαλῶ.
Συλλίς. — Κατρημένο παιδί

Προσοχή! Κρηττόμεν πολέμον Ζαν-
νθῶν ἀνταλλάκων. Ζητοῦμεν συμμάχους.
Ἀναμεινὰτε ἀποκαλύψετε. Προτείνουμεν τὰ
ἐξῆς μας ἐναντίον πάντων. Τρεῖς Σωματο-
φύλακες, Ζάννυνθον.

Ἀρτανιάν. Μονομαχίους μετὰ Δ. Σωφιστ.
διεκέσασα τὸ στήθος του. Ἄθος

Ἀνταλλάσσω σ. ρ. παγταχόθεν. Δ)σις:
ἔρ. 8 ρ. γ. Λευκάδα.

Ἀρην. «Συμμορίαν Ἀντ.». Καλὲ σὰς ἔ-
φυγε. Σέφεται ποῦ θὰ τὸ εὔρετε; Σὴν Κέρ-
ουσα. Δ)δες Ντέντεκτι. Εἴκολε δὲν παρα-
δίδουν ὅκλω. Μολὼν λαβέ. Ἀρχηγὸς Ἐδελ-
Κίγκ, παρχηγὸς Μωρίς Σιλλάρ.

Ἀλληλογραφία. — Εὐθύνον Γεωργιόλην
γνωστοποιεῖται μετὰ διευθύνων σ. ρ. Δ. Στα-
κιά. Δεχέσθε ἀλληλογραφίαν; — Β. Δαμο-
βιτιόδην παρακαλῶ, διευθύνων σ. ρ. Ἀπεν-
θυνέον: «Γραμματοσυλλέκτην» ρ. γ. Λευ-
κάδα.

Ἀνταλλάσσω σ. ρ. παντοχόθεν μετὰ δε-
σποινίδων. Τάκης Γ. Π. γ. Λευκάδα.

ἈΡΕΝ ή Κλαψ. Ἀρην. Καλὲ
τῶθικας μετὰ τὰς ἀποκαλύψεις σου. Γ.
κ. Δημ. Φιν. — ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΛΥ.

«Carnier». Οὐ δεῖν ὀλγύεις, πιστε
γάρ εἰ! — ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΛΥΝΤΣ

Δ)δες Ρόζ. Τὸν κακ. σας καιρὸ!
— ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΛΥΝΤΣ

Παυλῆ. Μὰς ἐξέσασε; — Τάκην Σκέδρον,
Ἀμερικὴν. Ἐγγράψαμεν. — ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΛΥΝΤΣ

Σὲ κείνη ποῦ με νοιώθει. — Ἀγαπημένη
μου! «Ὅπως μοῦγραψες τὴ βραγεῖα μο-
νοῖες νὰ γράψῃς» ἔνο ἐπενεγς γράμμα.
Γιατὶ ὅμως δὲν τὸ κάνης; Γιατὶ με βασανί-
ζεῖς; Γράψε μου λοιπόν. Πὰς θὰ μπορέσω
νὰ σοῦ στελῶ ἐπιστολὰν; Γράψε μου. Πε-
ριμένω ἐναγωνίως. — Τρωθεῖσα Καρδιά.

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! Πανελλήνιος Μαθητικὸς
Σύνδεσμος «ὁ Δικέφαλος Ἀστὸς». Ἀντιπρό-
σωποι. Ἀθῆναι: Μαρία Βιτσιλιέου, Θωμάς
Βαλάκος, Παναγιώτης Σβουρλίγκος, Ἀγγε-
λος Πρατόπουλος, Κωνσταντίνος Μπαρβας,
Βασίλειος Χαροκόπος, Νικόλαος Μάστορας,
Λευκάδος: Εὐάγγελος Σίμος, Ὑποβρυχίου Ἀ-
μύνης: Ἰωάννης Μικελάτος, Οἰκιστῆς, Αἰ-
τωλικῶν: Σπυρίδων Γκρέκας, Ἀκρίος: Στα-
μάτιος Γίγκας, Ἐλευσίνος: Ἀθανάσιος Στά-
μου. Τρέβας!... Ἐγγράφετε συνδρομῆται.
Ζητοῦνται πανταχόθεν δραστήριοι ἀντιπρό-
σωποι γένου καὶ δεσποινίδων. Γράψατε: Γε-
ωργίου Ποταμιάδων. Θεάου ἰα Ἀθῆναι.
Ὁ Πρόεδρος Ἰωάννης Μ. Παναγιωτοπούλος.

Παγκόσμιος ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένον
Ταχυδρομικὸν δελταρίον μόνον γελιογραφη-
σικόν. Εἰς τοὺς μετ' ἐμοῦ ἀνταλλάσσοντας
ἀποστέλλω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν των. Εἰς
ψευδωνυμοῦς δὲν ἀπαντῶ. Γράψατε ἀκρι-
βὰς καὶ καθάρος τὴν διεύθυνσιν σας. Τόπος
προέλευσεως, ἡμερομηνία, δοματακωνίμον
καὶ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνης. Διευ-
θυνοῖς μου: Ε. Π. Μουστάκη, Περιβόλος
Ἀρχιμανδρείου. Ἰωάννιν.

Κων. Δημόν. Σαφιστέραν ἐξήγησιν.
Ζηλώτης

Στέφανον Βαγτούρη. Τί γίνεσαι, χουεῖ

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

μου; Γράψατε νέαν σύστασιν. Ἀνησυχ.
Νεράδα Τατίου, Ἀδριας.

Φίλτατε Θάνα Παπαθάνο. Ποῦ ἐδίδεσθε;
Ἀναμένο ἐπιστολὴν σας; μεγίστη ἀνάγκη.
Δημ. Καραγιάννης

Ἄδον Ζουάν. Δὲν σὰς ἐγγιστὶ Κύριε. Περὶ
τίνος πρόκειται; — Μπέμπης

Στὸν ἀγαπητόν μου Ἀλέκο. — Ἡ μυστικὴ
ἀγάπη σου φωλιάζει σὴν καρδίαν μου παλιὰς
ἐλπίδες μου γέννη κρυφὴ παρηγορία μου.
Νοιώθω πὺς κάθε σου ματιὰ ποῦ μυστικὰ
τὴν εἰχνεῖς ὡς βάλοισμο παρηγορίας μετ'
τῆ καρδιά μου χύνεις γι' αὐτὸ ἐλπίδες μυσ-
τικιστῆ καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ χάρισω καὶ σὴ γλυ-
κειά σου ἀγκαλιὰ φωλιά θάλω νὰ κτίσω.
Κάρυστος. Μαραμένη καρδιά

Γραμματοσημοφίλοι. Ἐξεδόθη τὸ 3ον φύλ-
λον μηνιαίου περιοδικοῦ «Γραμματοσυλλέ-
κτης». Ζητήσατε προσηγομένα. Τιμὴ ἐκάστου
φύλλου 25 λεπτὰ. Παρακαλοῦνται οἱ γρημ-
ματοσημοφίλοι νὰ ἀποστέλλουσι διευθύνειν
των. Λαζάρος Συγκουσιδῆς, Ἀθῆναι.

Ἐρασμίαν Παπαγεωργιάδου. Ἀναμένο ἄ
πάντησιν σας. Ἀθῆναι

Κωνσταντίνος Παπαγεωργιάδης

Ἀνταλλάσσω κάρτας μετὰ δεσποινίδων εὐ-
γενῶν καὶ σοβρῶν. Τηρεῖται ἐχευμένη. —
Ἀνθος Φθινόπωρον. Κρέσταινα Ὀλυμπίας.

Προσοχή! Ἀνταλλάσσω κάρτας πανταχό-
θεν μετὰ νέων καὶ διδων. Προτιμῶ καλλο-
νάς. Ἀνθος τῆς νεότητος: ρ. γ. Ἀταλάντην

Ἀευκὴν. Πανταχὸ παρῶν. Μ' ἐγγιστὶ;
Πρόσεξε, θὰ μ' ἐγγιστὶς καλλίτερον. Ἐ
νεργῶ. — Φαίδαν

Ἀδελφοῦ μου. Ἐπιστολὴ ἐπενεστάτη
ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ. Ἀπάνταστη, ὀδὸν τῆς
λατρεῖας σου χαρίζω πάντα. Ἡ ἀδελφούλα σου

Ξεῦν. τὸν «Σίγκλαϊν» μὴ κτυπὰς ὀπλα-
γόν του λιγαικί. ὁ Περὶε ἀπεφάσισε νὰ
νῆ τὸ χερσίν. — Περὶε

Ῥίτα Ριβιέρα. Διὰ τί σινεῖτε; μήπως ἐ-
χάσατε τὸ βαλάντιον σας; Κύριοι ἀνταλλά-
κται τοῦ ραντεβῦ καὶ περὶεῖτε τὴν «Ἀ-
θῶν περιστέρων»! Ἀντικαταστήτε ὑπερβυ-
χίου. — Παῦλ Περὶε

Φρίτα. Τὸ ποδήλατόν μου ἄν σάση ἄ-
μέσως θὰ διορθωθῇ. τοὺς τρολλούς ποῦ κη-
νῆξε. — Μυστηριώδης ποδήλατης

Ἰδὲς ἄλτ! Τετλημένο ναυτάκι! ἀκαρ-
γῶρητον διὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ στόλου μας
παρὰ των Ἀγγλογάλλων ἔζησε παρηγορίαν
ἀπὸ τὰς διδας, ἀνταλλάσσει σ. ρ. μετὰ διδας
Ἀθῆναι, Πειραιῶς, Ἀγίνης, Πόρου καὶ Ὑ-
δρας. Δ)σις του «Τετλημένο ναυτάκι». Ὑπο-
βρυχίου Ἀμύναν. Ναυτοσύμον

Κόρην δακρύων. Μὴ γράφετε πρὶν λά-
βετε ἡμετέραν. Ἐσο ἐχευμένος. Γιουβανί.

Προσοχή! Ἀνταλλάσσω κάρ: ποστὰλ μετὰ
νέων καὶ διδων. Προτιμῶ καλλονάς. Δ)σις:
Ἐρμάν Ρουμелиοπούλου ρ. γ. Ἀμύναν

Σύνδεσμος «Βασίλισσα Σοφία». Κέρδη τα-
χέων: 377, 239, 1142, 1076, 1194, 1278, 1239,
198, 735, 273, 32, 1434, 76, 685, 345, 567, 1,
214, 840, 668, 939, 1113, 942, 1566, 202, 152,
124, 1335, 912, 580, 1248, 919, 971, 1194,
1049, 1390, 1045, 1057, 938, 865. Δ)σις: Μά-
κον Δ. Φλαμπουρίση ρ. γ. Ἀθῆναι

Auguste. Ἡδὲ εἶναι ἔτος (χρὲς) ἀπὸ τότε
ποῦ ὀμολογῶν δι' ἡν πρᾶγμα καὶ ὡς εἶδες ἐν
μέρει τὸ ἐκτέλεσα. Pirce F.

Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων.
Μ. Θ. Γ. Ρ. — Πειραιᾷ

Ἀνταλλάσσω κάρτας. Εἰς ἐπιστολάς σιωπῶ.
Πεταχτὴ προσηγορεύεται ρ. γ. Βόλος

Σὲ μὴ μελαγχολὴν ποῦ δὲν ἀλλάξῃ φίλ.
Πρέβεζαν. Γιατ' ἔχεις τόσην ἀπῶνία κόρη
σικηρὰ γιὰ μένα ποῦ βρέθῃ πόση παγωνιά
σὲ στήθῃ ἀφροπλάσμενα. Στὰ βλέμματά μου

ἀδιαφορεῖς, προσποιοῖσαι πὺς δὲν μ' ἐγγιστὶ;
γνωρίζω πόσους γινώσκουσι ἀπὸ τὸ γέλοιον τῆς
νεότητος στερεοῖαι. Ἀπάνταστος

«Ἀρην». Γιὰ κῦτα Ἀρσενικόκι μου
καλὰ-καλὰ κοντὰ σου, μὴ τὴν καὶ ἀπολαύ-
φθῇ με μὴ σφοδρὴ κοινοῦλιά σου.
Ὁ τρομερὸς «Σίγκλαϊν»

Ἀντ. «Ἀλλοῖμονον σὲ εὐς!
Ὁ ἀνῆλθῃς «Σίγκλαϊν»

Στὴν διδα (Τ' III) Ἀλγία κόντρα καὶ ἄν
μου πὰς τὸν δρόμο δὲν μοῦ κόβεις.
Ὁ τρομερὸς «Σίγκλαϊν»

Στὴν Ροζάνη. Δὸς δροσιὰ ἄπ' τὰ γειῖατά
σου, στοὺς κάμους, στὰ λουλούδια καὶ δὲς
στ' ἀρῆνια τὸν σκοπὸ νὰ ποῦν γλυκὴ τρα-
γῶδια. Δὲς ἄπ' τὰ ματάκια σου τὰ διὰ ζωῆ
χαρὰ καὶ θάρρος σ' ἔναν ὁπου ψυχοραγεῖ
νὰ μὴν τὸν πᾶρῃ ὁ χάρος.
Ὁ γ' Βοηθὸς τοῦ «Σίγκλαϊν»

Ἀπεργόμενος ἐξ Ἀταλάντης διακόπτω ἀν-
ταλλογὴν μὴ ἀπασπίναντα, εὐχαριστῶ δὲ τὸν
ὑπαρχόντων «Τριπλῆς Ἀντάν» Τάκην Ρέμ-
νον δι' ὅσας μοὶ προσέφερε. Ἐτελειόφωτος
Σχολαρχεῖον, Χαλκίς (Ἀταλάντης)

Κωνσταντ. Δημόν, Ἀθῆνας. Γράψατέ μοι
πλείστον πληροφορίας ταχυδρομικῶς. Δ)σις
μου, Γεωργίου Δημόν ρ. γ. Ἀδριας

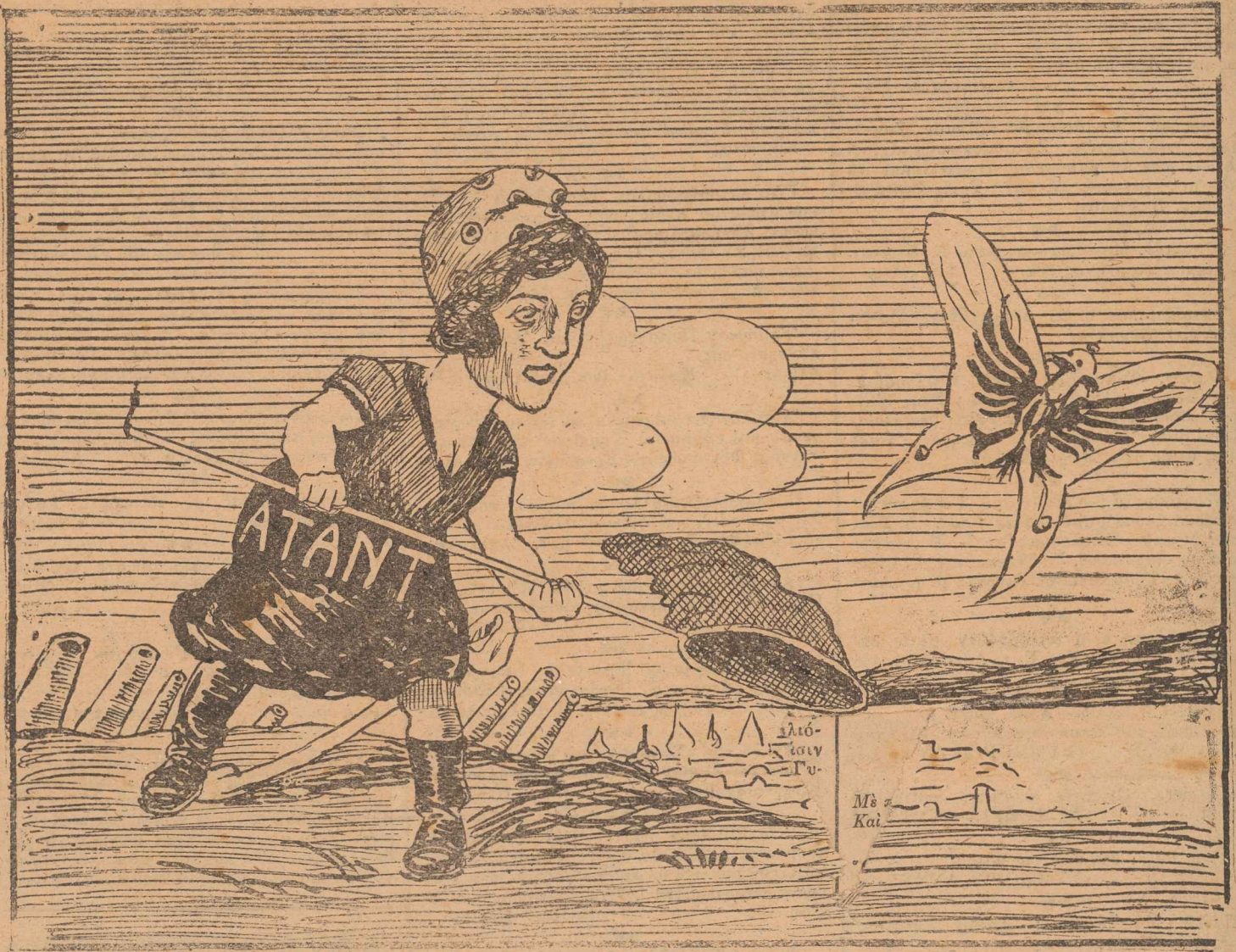
Ἀντ. «Ἰδὲς μετὰ τὸ ρόζ». Ἀουσα!
Σὰς ἀπεκάλυψα! — Ἀρην

Βόε(ς). Διὰ τί παρηκούσατε τὸς διατα-
γὰς μου; Ἰδοὺ ἀποκαλύπτεσθε! Ὀκον...
Δερ... ἀλληλοῦτα!... — Ἀρην

Στὴ μαθήτρια τοῦ Γυμνασίου Ἀγρινίου.
Του γλυκυτέρου σου καὶ φιλικότερου σου
ἀσκαρῶς ἔλαβον. Δ)σιν σου ἀναμένο. Χί-
λια φίλια. — Γερμανοκατακτητῆς

Σὲ μὴ ποῦ με νοιώθει. Ἀν παρήλθον ὁ
χρόνος ἐκείνη τὸν ἐρώτων αἰ πόθοι γλυκεῖς
δὲν παρήλθον καὶ ὁ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ακόμη ξεφεύγει η πεταλούδα, αλλά εις τὸ τέλος θὰ πιασθῇ

— Εμπρός Φερδινάνδε! Έχεις τὴν τιμὴν νὰ εἶσαι τὸ δεξιὸν χεῖρ!